

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နိုဘယ်ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားမှ

မိန့်ခွန်းများ

လေးကိုတင်၊ ဒိုဂျေဆန်း၊ ဦးရဲဦး
မြန်မာပြန်

The Nobel Prize Award Ceremony
SPEECHES

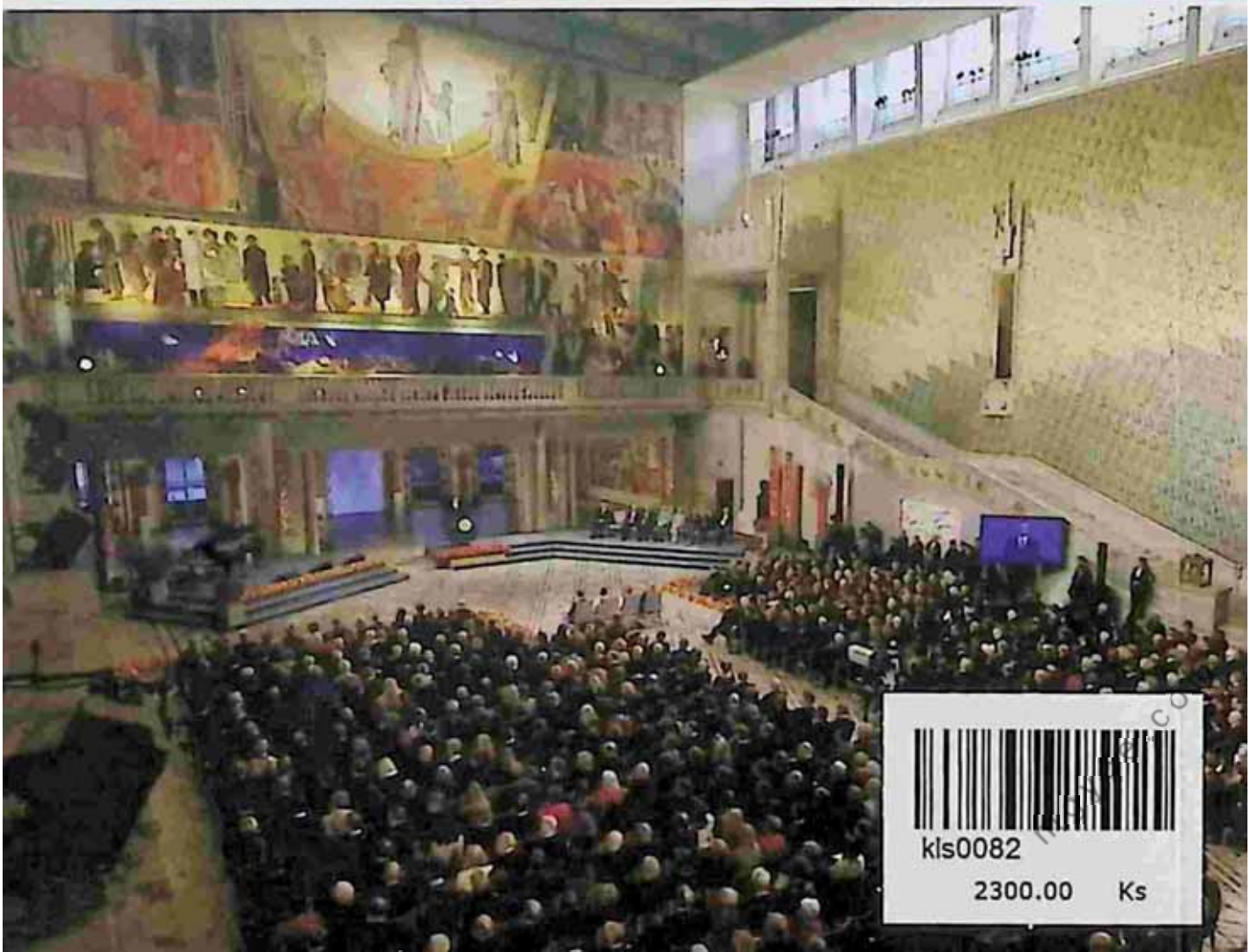
mgyoe.com

နိုဘယ်ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားမှ

မိန့်ခွန်းများ

လေးကိုတင်၊ ဒိုဂျေဆန်း၊ ဦးရဲဦး
မြန်မာပြန်

The Nobel Prize Award Ceremony
SPEECHES

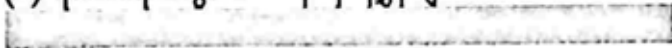
kls0082

2300.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊
 ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
 အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို
 ၂၀၁၅၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
 ရောင်းစျေး ၂၃၀၀ ကျပ်

နိဘယ်ဆုပေးပွဲအသိေးအနားပုပိနွန်းပျား
 လေးကိုတင်နှင့်အခြား - နေ့ကုန်း၊
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊
 စာမျက်နှာ ၁၉၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ
 (၁) နိဘယ်ဆုပေးပွဲအသိေးအနားပုပိနွန်းပျား

နိဘယ်ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားမှ

မိန့်ခွန်းများ

လေးကိုတင်၊ ဒိုဂျေဆန်း၊ ဦးရဲဦး
မြန်မာပြန်

mgyc.com

mgyc.com

ဇာတိကော

လေးကိုတင်

၁။ ၁၉၃၄ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် လူကီပီရန်ဒယ်လို (အီတလီ)	၁
၂။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အင်ဒရေဂျီ (ပြင်သစ်)	၅
၃။ ၁၉၅၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဂျူယန်ရာပွန်ဂျင်းမနို (စပိန်)	၈
၄။ ၁၉၇၅ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ယူဂျင်နီအိုပွန်တာလီ (အီတလီ)	၁၂
၅။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဆောဘယ်လိုး (ယူအက်စ်အေ)	၁၅
၆။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဂျိုးဇက်ဘရော့စကီး (ရုရှား)	၁၈
၇။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် တိုနီမောရစ်ဆင် (ယူအက်စ်အေ)	၂၃
၈။ ၁၉၉၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဒါနီယိုဖို (အီတလီ)	၂၈
၉။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဂေါင်ဇင်းဂျန်(တရုတ်)	၃၂
၁၀။ ၂၀၀၀ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဟရီယိုဗားဂတ်စ်အယ်လ်အိုဆာ(ပီရူး)	၃၈
၁၁။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် တိုပတ်စ် ထရန်စထရိုဟာ	၄၁
၁၂။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ပိုယန်(တရုတ်)	၄၄
၁၃။ ၂၀၀၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အလစ်မန်ရို(ကနေဒါ)	၄၉

ဒိုဂျေဆန်း

၁၄။ ၁၉၀၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဘီဗွန်စတီဂျီ ဘီဗွန်ဆင်	၅၃
၁၅။ ၁၉၁၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ရာဘင်ဒြာနတ်(သ)တဂိုး	၆၀
၁၆။ ၁၉၅၄ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အာနက်စ် ဟဲပင်းဝေး	၆၄

၁၇။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ပီဟိုင်း ဆိုလိုကော့ပ်	၇၀
၁၈။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ယာဆူနာရီ ကာဝါဘာတာ	၇၇
၁၉။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဆင်မြူရယ် ဘက်ကက်	၇၉
၂၀။ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဟက်ထရစ်ဂိုက်	၈၅
၂၁။ ၁၉၇၄ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အိုင်ဒိုင်း ဝွန်ဆင်	၈၇
၂၂။ ၁၉၇၈ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အိုင်ဆက်ဘာရီဗစ်ဆင်းဂါး	၉၀
၂၃။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အီလစ်ကင်နိုနက်တီ	၉၃
၂၄။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဝီလီယံဂိုးဒင်း	၉၆
၂၅။ ၁၉၈၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဝိုးဆိုယင်ကာ	၁၀၃
၂၆။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဘာပီလို ဂျီဆေဆီလာ	၁၀၆

ဦးရဲဦး

၂၇။ ၁၉၂၈ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဆစ်ဂရစ် အန်ဆက်	၁၀၉
၂၈။ ၁၉၄၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဟာမန်းဟတ်စ်	၁၁၂
၂၉။ ၁၉၅၀ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဘာထရန်ရပ်ဆဲလ်	၁၁၅
၃၀။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အဲလ်ဘတ်ကမူး	၁၂၂
၃၁။ ၁၉၆၄ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် မာတင်လူသာကင်းဂျူနီယာ	၁၂၇
၃၂။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၁၊ နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် မာသာထရီဆာ	၁၃၄
၃၃။ ၁၉၈၄ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒက်စမွန်တူးတူး	၁၃၃
၃၄။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀၊ အော်စလို နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒလိုင်လားမား (တီဗက်ဘုန်းတော်ကြီး)	၁၅၀
၃၅။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်	၁၅၄
၃၆။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် ကိုဖီအာနန်း	၁၆၆
၃၇။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် အပေရိကန်သမ္မတ ဂျင်ဇီကာတာ	၁၇၂
၃၈။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် အယ်လ်ဒိုး	၁၇၈
၃၉။ ၂၀၀၉ ခုနှစ် နိုဘယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုရှင် အိုဘားမား	၁၈၃

၁၉၃၄ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် လူဂီပီရန်ဒယ်လို(အီတလီ)

၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် စတော့ဟုမ်းပြို၊ ပြိုတော်ခန်းမ ကျင်းပပြုလုပ်
ခဲ့သော နိုဘယ်စာပေဆု တည်ခင်းညွှန်ပွဲ တက်ရောက်လာသည့် ကြီးမြတ်သော (အဆွေတော်)

“ယခု အဆွေတော်နဲ့အတူ တင့်တင့်တယ်တယ် ဂုဏ်ပြုလိုက်တဲ့
တည်ခင်းစည့်ခံပွဲအတွက် လေးမြတ်တဲ့အဆွေတော်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ လေးစား
အပ်တဲ့ ကျေးဇူးတရားကိုဖော်ပြရလို့ ကျွန်တော်ဟာ အလွန်အမင်း ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလွန်ကို ကျေးဇူးတရားကြီးတဲ့ ဖော်ပြ
ချက်ကို ဆက်ပြီးပြောဆိုခွင့်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အကြင်နာတရားတွေနဲ့ ကျွန်
တော့်ကို ကြိုဆိုပေးလိုက်တာဟာ ဤနေ့ဤရက် ညနေခင်းပေးအပ်ပွဲကဖြင့်
လေးမြတ်တဲ့အဆွေတော် ဘုရင်မင်းတရားနဲ့ သြဂုတ်လ လက်တော်ကနေ
၁၉၃၄ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုဂုဏ်ပြုပေးအပ်ပွဲက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာနဲ့မှ
နှိုင်းယှဉ်လို့မရအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ယနေ့စောစောပိုင်းမှာ လေးနက်
တည်ကြည်စွာ ရောက်ရှိလာတဲ့ပွဲကနေ ယခုညနေခင်းပေးအပ်ပွဲမှာ ကျွန်
တော့်ရဲ့အဖိုးအနုဋ္ဌထိုက်လှတဲ့ နိဂုံးစကားကို ပြောဆိုပါတော့မယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့လေးနက်လှတဲ့ လေးစားသမှုကို ဖော်ပြဖို့ ကျွန်တော့်
မှာလည်း ဆန္ဒရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စာပေဘဝခရီးတစ်လျှောက်လုံး
သရဖူတွေဆောင်းပေးလိုက်တဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ တော်ဝင်ဆွီဒင်အကယ်ဒမီရဲ့

ထူးထူးခြားခြားဆုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ခုံအဖွဲ့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူး တရားကို ဖော်ပြဖို့လည်း ဆန္ဒရှိနေတယ်။

ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းအားထုတ်လိုက်တဲ့ စာပေတွေရဲ့ အောင်မြင်မှု အတွက်ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားဘဝဆီ ရောက်သွားခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီကျောင်းဟာ ထက်မြက်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ အသေအချာရရှိဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့်လည်း သေချာတဲ့အရာတစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြင်နာ တရားဆိုတဲ့စိတ်ကို အကူအညီတွေပေးခဲ့ပါတယ်။ သတိမူမိခြင်း၊ အာရုံ ယုံ့လွင့်မှုမရှိခြင်း၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ မှန်ကန်တဲ့ကလေးအကြိုက် ပထမဦး ဆုံး ရရှိခဲ့ခြင်း၊ နာခံလွယ်တဲ့တပည့် ဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေဆို ပါတော့။ တကယ်တော့ ဆရာတွေရှိခဲ့ကြလို့၊ နောက်ဆုံး သူတို့ဘဝ ရှိခဲ့ ကြလို့၊ အဲဒီတပည့်တစ်ယောက်ဟာ သူ့သင်ကြားခဲ့သမျှ အရာရာကို ယုံ ကြည်မှုရှိလာမယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာအပြည့်အဝကိုလည်း ဘယ်တော့မှလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံမှုပြုမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ကံကြမ္မာ ကပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့အခြေခံအနာဂတ်အုတ်မြစ်ကို ရိုးရှင်းစွာချပေးခဲ့ပါတော့ တယ်။

သံသယ၊ ဒါမှမဟုတ် တသီးတသန့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလိုယုံကြည်မှု လိုအပ်တယ် ဆိုတာ ခံစားနားလည်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။

မြဲမြဲတဲ့သတိရှိမှုနဲ့ လေးနက်တဲ့ချစ်ခင်မှုဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို လေ့လာသင်ကြားပြီး စဉ်းစားတွေးခေါ်ခဲ့လို့ ဘဝမှာ ဣန္ဒြေရှိရှိ၊ ချစ်ခြင်း တရားရှိရှိနဲ့ လေးလေးစားစားရှိရှိ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဘဝဆိုတာကလည်း မသိနားမလည်ခြင်းရဲ့ အမှားတွေ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကြည်းရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ခါးသီးတဲ့ အထင်အမြင်လွဲ မှုတွေကို နားလည်သဘောပေါက်ရဖို့အတွက် မရှိမဖြစ်မဟုတ်ပေမယ့် ရှိနေ တဲ့အရာတွေနဲ့ ဝန်းရံနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လေးနက်လှတဲ့၊ တန်ဖိုး ရှိလှတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေလို့ သဘောထားကြပါစို့ခင်ဗျား။

အဲဒီလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပညာရေးဟာ အရင်းအနှီးအများကြီးပေးရ တယ်။ အဲဒီအရင်းအနှီးက ကျွန်တော့်ကို ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ ခွင့်ပြုရမယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်ရပါ့မယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အမှန်အကန်ကြီးပမ်းမှုတွေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာရအောင် သူတို့က ပြည့်စုံကုံလုံပြီး စွမ်းရည်စွမ်းပကားရှိတဲ့ဘဝကို ချန်ထားခဲ့လို့ ယခု ကျွန်တော်ဟာ အမှန်အကန်အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ ကြည့်တော့ဗျာ။ အနုပညာရှင်ဆိုတာ အတွေးအခေါ်နဲ့ ခံစားချက်တွေသာ တတ်စွမ်းသလောက်ရှိနေရမယ်။ အဲဒီအတွေးတွေဟာ ကျွန်တော်ခံစားရလို့ ရှိနေတာလေ။ အဲ ... ခံစားချက်တွေဟာလည်း ကျွန်တော်တွေ့လို့ရှိနေတာ၊ ဟုတ်တယ်နော်။ တကယ်တော့ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်နှိုက်ရဲ့ ဟုတ်ယောင်မှုတွေပါ။ ဒါ ကျွန်တော်ဖန်တီးလိုက်တာ ဘာများခံစားလိုက် ရသလဲ၊ ဘာများယုံကြည်လိုက်ရသလဲ။

အဆွေတော်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးတရားကြီးကို ခံစားရလွန်း လို့ ပြောနေမိတာပါ။ ပီတိသောမနလည်းဖြစ်တယ်။ မာနတောင်နားထင် ရောက်နေမလားမသိ၊ အဆွေတော်က ကျွန်တော့်ကို ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးထိုက် လှတဲ့ဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်လိုက်လို့ ပြောရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစာပေဆုဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အနုပညာစွမ်းရည်တွေ အတွက် ပေးအပ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကာကာယုံကြည် ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဆုဟာ အမြဲလိုလို ပေါ့ပေါ့လေးတွေ့ပြီး ဂရုမထားပေ မယ့် ကျွန်တော့်စာပေလက်ရာအားလုံးရဲ့ လူသားဆန်တဲ့စင်ကြယ်မှုကိုတော့ ဂရုတစိုက်ရှိရပါလိမ့်မယ်။ ကာရိုလိုင်အင်စတီကျူက ပါမောက္ခဂိုရမ်လီ ဂျက်စထရင်းဒ် (Goran Liljestrand)ရဲ့မှတ်ချက်ကို အရင်ပြောပါရစေ ခင်ဗျား။

“လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ ပုဂ္ဂလိကတွေထက် ဘဝရဲ့မြင့်မားတဲ့ ယူနစ် တစ်ခုပါ။ အဲဒီမှာ မတူကွဲပြားတဲ့အမျိုးအစားတွေရဲ့ ဆုံးဖြတ်စီရင်ချက်တွေ ပါမယ်။ ပြီးတော့ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးပွေလီတာတွေလည်း ပါမယ်။ အဲဒီလို ပဋိပက္ခ တွေ ထွက်ပေါ်လာတာဟာ မစ္စတာပီရန်ဒယ်လို စာပေလက်ရာရဲ့ ဘာသာရပ် တွေဆီကပဲ မှီငြမ်းပြီး လိုအပ်သလို ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်ပါတယ်။ ယခု အချိန်မှာ ပြောရရင် ပြဿနာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ တခြားနေရာတွေမှာလည်း ရှိပါတယ်။ ဆေးပညာတွေ

နောက် လိုက်ကြည့်ပါ။ သိပ္ပံပညာတွေနောက် လိုက်ကြည့်ပါ တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

မစ္စတာပီရန်ဒယ်လိုဟာ ခု ဒဿနပညာရှင်၊ ခု ကဗျာဆရာ၊ ခု ပြဇာတ်ရေးဆရာဆိုပြီး နားလည်ကြပါတယ်။ လူတွေရဲ့စိတ်ရည်စိတ်သွေးတွေရဲ့ မတူကွဲပြားတဲ့စာမျက်နှာတွေကို ဖော်ပြရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ ရောဂါတွေဘယ်လိုပြောင်းလဲသလဲ လေ့လာဆည်းပူးတယ်။ ပုံမှန်စိတ်နေစိတ်ထားတွေကနေ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွေလည်း လေ့လာဆည်းပူးတယ်။ နောက်ဆုံးပြောရရင် တကယ့်အဖြစ်တွေနဲ့ အိပ်မက်တွေကြားထဲက မပီဝိုးတဝါး နယ်ခြားမျဉ်းထဲကို အလေးအနက်ထားပြီး ထိုးဖောက်နေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မကျတဲ့ အနုပညာရှင် မဟာဉာဏ်ပညာရှင်ကြီးတွေထဲက လူတစ်ယောက်လို့ သူ့ကို ကျွန်တော် ဂုဏ်ပြုပေးအပ်လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။”

လူဂီပီရန်ဒယ်လို

လူဂီပီရန်ဒယ်လိုသည် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၌ နိုဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်သည်။ ၁၈၆၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၈ ရက်၌ အီတလီ နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၆၉ နှစ်အရွယ် ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူသည် ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ကဗျာများရေးသည့်အပြင် ပြဇာတ်ဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ပြဇာတ်နှင့် ဇာတ်စင်တို့ကို တီထွင်ဆန်းသစ်မှုပြောင်မြောက်သည့်အတွက် သူ့ကို နိုဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် အင်ဒရေကျိ (ပြင်သစ်)

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် စတော့ဟုမ်းပြိုတော်၏ ပြိုတော်ခန်းမ တည်ခင်း
ညွှန်သည့် နိုဘယ်ပွဲသို့ မတက်ရောက်နိုင်သော ပြင်သစ်စာဆိုကိုယ်စား ပြင်သစ်သံအဖတ်
'ဂါဘရီယယ်ပရော့' (Gabriel Puaux) ဖတ်ကြားသော အင်ဒရေကျိပိန်ခွန်း။

“ယခုလိုလေးမြတ်တဲ့ အခါသမယကို မတက်ရောက်နိုင်တဲ့အတွက်
ကျွန်တော့်ရဲ့ဝမ်းနည်းမှုကိုပဲ ပဓာနထားလို့ အနည်းငယ်ရည်ရွယ်ပြီး ပြောရ
တာကို သံသယမရှိပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အသံနဲ့ ဖြည့်စွမ်းပေးတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိခြင်းကို ပေးပို့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မလွဲမရှောင်သာဘဲ ရှေ့ခရီးကို ကြိုးစားပမ်းစားသွား
ရမယ်ဆိုတာ စိတ်လက်ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ ကတိပေးအပ်ပါတယ်။ ခုလို ဆုရရှိ
တဲ့အတွက် မှတ်မှတ်သားသားကို ကတိပေးအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။

အဆွေတော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ နာရီနဲ့အမျှ အားအင်ဆုတ်
ယုတ်လာပါတယ်။ အဆုံးစွန်ပြောရရင် ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ပြင်သစ်ကိုမျှော်လင့်ထားရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ် လူကြီးမင်း
ခင်ဗျား။

စာရေးဆရာတွေ ရည်မှန်းချက်ထားနိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံးဂုဏ်ပြုတာကို
ကျွန်တော်ဟာ အဆွေတော်ဆီက လက်ခံရရှိတာဟာ ခေါင်းထဲမှာ ချာချာ
လည်သွားအောင် ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်

လို လျှောက်အော်ပြောနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်လည်းကျရော စကားပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရတဲ့ နံပါတ်အသေးစားလေး ဖြစ်လာရပြီး ပြောရဆိုရပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ အဆွေတော်က အဲဒီနံပါတ်အသေးစားလေး ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ယုံကြည်သက်ဝင်တဲ့ အခွင့်လမ်းကို ရထိုက်တဲ့လူဆိုပြီး သက်သေပြလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ သင့်ရဲ့မဲပေးဆုံးဖြတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာပေလက်ရာတွေဟာ လွတ်လပ်တဲ့စိတ်ဓာတ်အတွက် ဖြစ်နေပြီး အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေဟာလည်း အသက်ဝင်လာပါတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေဟာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့အရပ်ဒေသတွေကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ယခုလို ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကာလမှာ အသက်ဝင်လန်းဆန်းလာတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို သင်က ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာပါပဲ။ သင့်အနေနဲ့ သက်သေပြဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး အသိအမှတ်ပြုတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သက်လုံကောင်းအောင် ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်တာ စိတ်ကျေနပ်မှုကိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် တွေးတောစဉ်းစားစရာမရှိပါဘူး။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ ပြင်သစ်နိုင်ငံကလူတစ်ယောက်ကို မကြာခင်ကပဲ ဆုပေးအပ်ခဲ့ပြီး ခုလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရရှိလာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း တွေ ပိုပြီးလုပ်ပါတော့မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ 'ပေါလ်ဗဲလယ်ရီ' (Paul Valery) ကို တွေးမိသေးတယ်။ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်လောက် မိတ်ဆွေဖြစ်လာတဲ့အချိန်အတောအတွင်း သူ့အပေါ် အံ့ဩဘနန်း တဖြည်းဖြည်းဖြစ်လာလို့ပါ။ သူဟာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အထီးကျန်ကွယ်လွန်သွားတာပါ။ အခု ကျွန်တော့်နေရာမှာ သူ့ကိုရွေးချယ်ချီးမြှင့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်သူမှ အဟန့်အတားလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မကြာခဏပြောပါတယ်။ မိတ်ဆွေသဘောအရဆိုရင် သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကွဲပြားခြားနားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပုံမှန်အနေအထားမှာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပါရမီရှင်ဆိုပြီး ဦးညွှတ်လိုက်တာပါပဲခင်ဗျား။

ကျွန်တော် အမြဲခံစားနေရတာရှိတယ်။ “လူသား၊ လူသားမှလူသား၊

ကျွန်တော်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူ့အပေါ်အမှတ်ရချက်ကို ခုလိုပွဲတော်ကြီးမှာ တင်ပြရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲနက်ရှိုင်းတဲ့ အမှောင်ကြီးဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်တွေဟာ ပိုပြီးတောင်တောက်ပနေပါတယ်။

အဆွေတော်က အောင်ပွဲခန်းမဆီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စိတ်ဓာတ်နဲ့ တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားလာတာဖြစ်တယ်။ ဟောဒီ အချက်ပေးလိုက်တဲ့ ဆုကနေပြီး နယ်စည်းမခြားဘဲ ပေးအပ်လိုက်တဲ့ဆုဖြစ်လို့ ခဏသာဖြစ်နေပေမယ့် သဘောအယူမတူတာလေးဖြစ်နေပါတယ်။ အဆွေတော်ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်တဲ့ သာမန်ထက်ထူးကဲတဲ့ လင်းလက်တောက်ပမှုဖြစ်ပါတယ်”

နိဘယ်ဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ‘အာနီတီဆီလိယက်စ်’ (Arni Tiselius) ပြောခဲ့တာကို ပြောပါရစေခင်ဗျား။

“အင်ဒရေဂျီဟာ ကံမကောင်းလှသူမို့ ကျန်းမာရေးက ဆိုးပါတယ်။ ခုလိုဂုဏ်ပြုပွဲကို နဂိုက တက်ရောက်ဖို့ရှိပေမယ့် မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရိုသေလေးမြတ်မှုနဲ့ ကရုဏာတရားကို ပြင်သစ်စာပေရဲ့ ဝါရင့်ဆရာ သမားကြီးကို ပေးအပ်လိုက်ပါရစေ။ အင်ဒရေဂျီရဲ့စာပေပါရမီဟာ ကျွန်တော်တို့ခေတ်အခါသမယအပေါ်မှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဩဇာသက်ရောက်နေပါတယ်လို့ ပြောရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်”

အင်ဒရေဂျီ

အင်ဒရေဂျီသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်သည်။ ၁၆၆၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်၌ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၈၁ နှစ်အရွယ် ၁၉၅၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူရေးသားခဲ့သည်တို့တွင် လူသားတို့၏ပြဿနာများနှင့် အကြောင်းကြားရာများကို စိတ်ယဉာအရ အတွင်းကျကျ ရှုမြင်တင်ပြနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကို နိဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၅၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနီ(စပိန်)

စတော့ဟုမ်းမြို့တော်၊ ဆွီဒင်အကယ်ဒမီပြုလုပ်သော နိုဘယ်စာပေဆု တည်ခင်းညွှန်ပွဲသို့ မတက်ရောက်နိုင်သော ၁၉၅၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် 'ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနီ' (Juan Ramon Jimenez) ကိုယ်စား ပြုတိုက်တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ် 'ဂျိုမီဘီနစ်ဗစ်' (Jaime Benitez) ပြောကြားသော ပိန်ခွန်း။

ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနီပေးအပ်ခဲ့တဲ့ အောက်ပါသတင်းလွှာကို အဆွေတော်ဆီ တင်ပြဖို့ သယ်ဆောင်လာပါတယ်။ “ကျွန်တော့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ဂုဏ်ပြုပေးအပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့လက်ခံပါတယ် ခင်ဗျာ။ ထင်ရှားတဲ့ဆွီဒင်အကယ်ဒမီက ခုလို ကျွန်တော့်ကို ဆုပေးအပ်တာဟာ လျော်ကန်ပါတယ်။ နေမကောင်းတာလည်းတစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းရတာလည်းတစ်ကြောင်းနဲ့ အကြောင်းပေါင်းစုံရင်း ပြုတိုက်ကိုမှာ ကျွန်တော်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆုပေးပွဲကို အလေးအမြတ်ထားပြီး ပါဝင်တက်ရောက်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။

နောက် ကျွန်တော်ဆုရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားလာတဲ့ အသက်ဝင်နေတဲ့ ဟောဒီထောက်ခံစာဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရပါပြီ၊ ပြုတိုက်ကိုဆိုတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ မိတ်ဆွေအဖြစ် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ဖြစ်လာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပါမောက္ခချုပ် ဂျိုမီဘီနစ်ဗစ်ကို မေးပါ

တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဉာဏစွမ်းအားရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နိုင်ပါသလား။ ခင်ဗျား အဲဒီဆုပေးပွဲပြီးတက်ရောက်ရင်း ဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။ ဒါကျွန်တော်ရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ ကိုယ်စားပြုချင်တဲ့သဘောပါခင်ဗျား။”

ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိအတွက် နှစ်သက်ပီတိဖြစ်စရာရယ်၊ သူ့ရဲ့စာပေလက်ရာတွေကို နားလည်သဘောပေါက်တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်ပြောရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော်သစ္စာစကားဆိုပါမယ်၊ အဆွေတော်ကို ကျွန်တော်က ပရိသတ်များကြားထဲကနေ အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုလို သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပေးအပ်တဲ့အတွက် ပရိသတ်များအားလုံးလည်း ဝမ်းသာနေကြမှာပါ။

ပြီးတော့ အဆွေတော်တို့ရဲ့ မဟာကဗျာဆရာကြီး ‘ဟာဂျမာဂူဘတ်’ (Hjalmar Gullberg) ကို ရည်ညွှန်းပြီး ကျွန်တော်ပြောပါရစေခင်ဗျား။ ညနေက သူတင်ပြသွားတာတွေကို အမြဲသတိရနေမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူကပဲ ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိရဲ့ကဗျာတွေကိုလည်း ရွတ်ဆိုသွားတာဟာ စကင်ဒီနေဗီးယန်းပြည်သူတွေဆီ...ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အန်ဒါလူဆီယန်းကဗျာဆရာကြီးရဲ့ ရှင်းသန့်ဖြူစင်ခြင်းကို သယ်ဆောင်သွားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိက ကျွန်တော့်ကို ခုလိုပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ဇနီး ‘ဇီနိုဘီယား’က ဟောဒီဆုကို သူတကယ်ရသွားတာပါ။ သူ့ရဲ့ဘဝအဖော်ဖြစ်ရတာ၊ သူ့ရဲ့ကူညီစောင့်မတာ၊ သူ့ရဲ့စိတ်ဝင်တစားနဲ့ပြုလုပ်ပေးတာရယ်၊ အားလုံးဟာ နှစ် ၄၀ လောက်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်အလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီကနေ့ ဒီမှာ သူမပါမလာပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အထီးကျန်နေပြီး အကူအညီမဲ့နေသလို ဖြစ်နေပါတယ်။”

ဂျင်းမနိဟာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ ပြောလိုက်တာကို ကျွန်တော်ကြားခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့စိတ်ပျက်လက်လျှော့နေတာကို ဖော်ပြလိုက်တာ အားလုံးကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ဂျင်မနိဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ရဲ့စကားလုံးတိုင်းဟာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘုရင့်နိုင်ငံတော်ထဲကနေ ရောင်ပြန်ရိုက်ခတ်လာတာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စိတ်အားထက်သန်စွာမျှော်လင့်ရတဲ့အခါ တစ်ခါတလေ မှာ သူ့ရဲ့ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေဟာ စာအရေးအသားတွေထဲမှာ ဖော်ပြနေ တတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ဇီနိုဘီးယားကို သူ့အမှတ်ရနေတာ၊ သူ့မလည်း ကြည့်ဦး.....ဟစ်ပမန်နစ်စာပေတွေရဲ့ မဟာကဗျာဆရာကြီးကို အမြဲမပြတ် ဈာန်ဝင်စားနေဖို့ရယ်၊ အသစ်အသစ်တွေ ဖန်တီးဖို့ရယ် အမြဲလိုလိုပဲ ကူပုံ ပိုးနေမယ့် ဇနီးတစ်ယောက်မဟုတ်လား။

ခု....အဆွေတော်က ဒီကနေ့ သူ့ကိုထူးထူးခြားခြား ဂုဏ်ပြုနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သိပ္ပံတော်ဝင်အဖွဲ့ဝင် အာရ်ဂရပ်နစ် (R.Granit) မိန့်ခွန်းမပြောခင် စပိန်ကဗျာဆရာကို မှတ်ချက်ချပြီး ပြောပါရစေခင်ဗျား။

“ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိဟာ ကဗျာဆရာတွေအတွက် ကဗျာဆရာတစ် ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ လူပြန်တစ်ယောက်တောင် သူ့ကိုချဉ်းကပ်လိုရပါတယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အန်ဒါလူရှားရဲ့ မြေပြင်တစ်လွှားရဲ့အလှကို ပါးပါးလှုပ် လှုပ်ကလေးမြင်လာအောင် ရေးပြတာမို့ အဲဒီလူဟာ တုံ့ကိုဘာဝေနေနေပေ မယ့် ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့လိုပဲ မြင်လာတတ်ပါတယ်။ အင်ဒါ လူရှားရဲ့မြေပြင်တစ်လွှားမှာ သူ့ရဲ့ငှက်တွေ၊ သူ့ရဲ့ပန်းတွေ၊ သူ့ရဲ့သလဲသီး တွေ၊ နောက်လိမ္မော်သီးတွေဟာ အတော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့အရာတွေ ဖန် တီးပေးနေတာ မဟုတ်လား။

တစ်ခါက သူ့ကမ္ဘာထဲမှာ အားတဲ့အချိန်စာဖတ်တယ်၊ ဖတ်ပြီးရင်းဖတ် တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာတဲ့လက်ရာတွေ တဖြည်းဖြည်းထွက် ပေါ်လာတာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အဇ္ဈတ္တစိတ်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတာပါ။ ဒါကလည်း ရှားပါးတဲ့ကဗျာစိတ်ကူးနိမိတ်ပုံရဲ့ နက်ရှိုင်းပြီးကြွယ်ဝလွန်းလှ တဲ့အရာတွေက ရိုက်ခတ်ထင်ဟပ်လာဖြစ်တယ်။

စာရေးနေတဲ့အချိန်အတောအတွင်း ပန်းချီဆရာကြီးဒေးကား၊ ကဗျာ ဆရာကြီး မာလာမယ်၊ နောက်ပေါ်လ်ဗာလာရီတို့နဲ့ စကားပြောကြပါတယ်။ ဒေးကားက ဆွန်းနစ်ကဗျာတွေ ကြိုးစားရေးပါတယ်။ အခက်အခဲတွေကို ဆင်ခြေပေးတယ်၊ နောက်ဆုံးရတ်တရက်ထပြောပါတယ်။ ‘စိတ်ကူး စိတ်သန်းတွေ မှန်ဝါးလာပေမယ့် ကျွန်တော်ဆက်ရေးတယ်ဗျ’တဲ့။ မာလာ

မယ်ကတော့ အသာကလေးပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒေးကားရေ၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေရှိပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ကဗျာကို ဖန်တီးရေးသားဖို့ ခက်ပါတယ်။ အဲဒီတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ စကားလုံးတွေနဲ့ပဲ ဖန်တီးရေးသားရမှာဖြစ်တယ်လေ။’

ဒါကလည်း အမြဲလိုလိုစကားလုံးတွေကို ဈာန်ဝင်စားပြီး အသုံးပြုနိုင်မှဖြစ်တဲ့သဘောပါ။ ဂျင်းမနိရဲ့ကဗျာတွေမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီခံစားချက်ကြောင့် ဂျင်မနိဟာ ကဗျာဆရာများအတွက် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ အခု... ပြောရတာက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေပါ။ စပိန်စကားပြောတဲ့ ကမ္ဘာမှာဂျင်းမနိဟာ ဆရာတစ်ယောက်။ အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။

စာပေဆုပေးရတာက သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ လက်ရာတွေဖန်တီးပြုလုပ်ရတာထက် ပိုခက်ပြီး ဆုပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ရတာလည်း ခက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ နိဘယ်ဆုရတာက အခြားဆုတွေအတွက်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုရသွားပါတယ်။ ပြောရရင် လူသားနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာတွေဆိုတဲ့ ကမ္ဘာနှစ်ကမ္ဘာကို စိတ်ကူးနိမိတ်ပုံတွေနဲ့ တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း ဖန်တီးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးပြောရရင် သိပ္ပံပညာရှင်တွေအမြဲတမ်းအောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာထက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖော်ပြချင်တာကို နိဂုံးချုပ်ပြောလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိ

ဂျူယန်ရာမွန်ဂျင်းမနိသည် ၁၉၅၆ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်သည်။ ၁၈၈၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်၌ စပိန်နိုင်ငံတွင်မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် ၁၉၅၈ ခုနှစ် မေလ ၂၉ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူသည် စပိန်နိုင်ငံ၏ ထင်ရှားသည့် ကဗျာကဝိ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကဗျာအပြင် စကားပြေကိုလည်း ရေးသားရာ၌ ၁၉၁၇ ၌ ထုတ်ဝေခဲ့သော စကားပြေအရေးအသားဖြစ်သည့် Platero and I သည် အထူးတလည် အောင်မြင်မှု ရရှိသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ် နိဘယ်စာပေဆုရှင် ယူဂျင်နီအိုမွန်တာလီ(အီတလီ)

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်တွင်ကျင်းပပြုလုပ်သော နိဘယ်တည်ခင်းဧည့်ခံပွဲ 'ယူဂျင်နီ အိုမွန်တာလီ' ပြောသောပိန်ခွန်း။

လေးမြတ်သော အဆွေတော်များ၊ အဆင့်မြင့်တော်ဝင်အဖွဲ့ဝင်များ၊ အမျိုး သမီးနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ သင့်တင့်လျောက်ပတ်လှတဲ့ အချိန်ကာလကြီး အတွင်းမှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်ဆိုတာ အီတလီ နိုင်ငံမှာ လျော့သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာဆရာတွေဟာ အန္တရာယ်တော့ စဉ်းစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက် သူတို့ကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်ဆာ လုပ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေလုပ်ဖို့ အကြံပေးရပါတယ်။ နောက် ကဗျာဆရာ အားလုံးကို ရေးလို့ရသမျှ အားလုံးချမရေးဖို့လည်း မေတ္တာရပ်ခံရဦးမယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့လွတ်လပ်မှုကို အခွင့်သာတုန်း ရယူ လိုပါတယ်။ အနှစ် နှစ်ဆယ်တစ်လျှောက်လုံး ခွင့်ပြုချက်ရနေတဲ့ ကျွန် တော်က အဲဒီခေတ်ကာလရဲ့ ဥရောပကဗျာပိုင်နက်တွေကတစ်ဆင့် ကြုံရင် ကြုံသလို ကဗျာတွေရေးပြီး ဖြန့်တော့တာပါပဲ။ ရလဒ်အဖြေက ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာအပြင် နောက်ထပ် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်တောင် မွေး ဖွားလာခဲ့ပါတယ်။ ကဗျာတွေတော့ အများကြီးမရေးရုံမက တစ်ယောက်

နိဘယ်စာပေဆွဲအသစ်အနားမှ ပိန်ခွန်းများ

ကဗျာတစ်ယောက် အချိတ်အဆက်မိ
နေတဲ့ 'အမြှာဝိညာဉ်' တွေရဲ့ ကဗျာ
တွေ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်
ရေးတဲ့ကဗျာတွေဟာ ရာစုနှစ်တစ်
ဝက်လောက်မှာ အပုဒ်ပေါင်း ၅၀၀
ရှိပါတယ်။ တခြားစကားပြေ စာမျက်
နှာတွေဆိုရင်လည်း ထောင်ကျော်ပါ
လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဇီရိုအက်တာ
(Zeroaster) ရဲ့ နောက်လိုက်တစ်
ယောက်ပါ။ နောက် ကျွန်တော်က
ဘဝရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ကို ဆန့်
ကျင်ဘက်နှစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကောင်းမှုနဲ့
မကောင်းမှုအင်အားစုကြားကနေ
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး တည်ဆောက်ရ
မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ယုံကြည်တာ ရှိ
သေးတယ်။ အမှန်အကန် ကဗျာ
ဆရာတွေအားလုံးဟာ ကောင်းမှု
အတွက် အသာပေးပြီး အမြဲတိုက်ခိုက်
နေရပါမယ်။ သူတို့ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကြီးမြင့်ဖို့ 'မကောင်းဆိုးဝါးပန်းများ
မပွင့်ရ' ဆိုပြီး လုပ်နေရမယ်။

ခေတ်ကာလတစ်လျှောက်
လုံး မဟာကဗျာဆရာကြီးဖြစ်တဲ့ ဒန်
တေ (Dante) ဟာ ၁၄ ရာစုက
တည်းက အဲဒီလမ်းကို ညွှန်ပြခဲ့ပါ
တယ်။ သူမရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ

ယူဂျင်နီအိုမွန်တာလီ

ယူဂျင်နီအိုမွန်တာလီသည် ၁၉၇၅
ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆွဲကြီး ချီးမြှင့်ခံရ
သူဖြစ်သည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ
၁၂ ရက်၌ အီတလီနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး
အသက် ၈၄ နှစ်အရွယ် ၁၉၈၁ ခုနှစ်
စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့
သည်။ သူသည် အီတလီနိုင်ငံ၏ ထူးချွန်
ပြောင်မြောက်သည့် ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။ သူ၏ ပထမဆုံး ကဗျာပေါင်းချုပ်
စာအုပ် Cuttlefish Bones ကို
၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

အဲဒီလို သိမြင်နားလည်ပေမယ့် ကဗျာတွေအားလုံးဟာ ဘာမှ သုံးလိုမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဘက်နှစ်ဖက်အင်အားစုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အတော် များများက ကောင်းမှုဘက်မှာ လိုက်လာကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော် ပါတယ်။

ဘဝဆိုတဲ့အထဲမှာ ထူးလည်းထူးဆန်း၊ ကြောက်စရာလည်းကောင်း တဲ့ နားလည်ရခက်တဲ့အရာတွေရဲ့ တံခါးကို ကျွန်တော် အမြဲသွားသွားခေါက် ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဆိုးမြင်သမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တရားစီရင် ချက် ချခဲ့ပါတယ်။ မဲသိနားမလည်မှု ချောက်ကမ်းပါးနဲ့ နိမ့်ကျလှတဲ့ အတ္တ ဝါဒတွေဟာ တစ်ယောက်တည်းမှာ ပုန်းကွယ်နေလို့မှမရတာ။ အဲဒီတစ် ယောက်ကပဲ လူဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် အရှင်သခင်ဖြစ်တယ်လို့ တွေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ နောက် အဲဒီလိုတွေးထားရင်း အနာဂတ်ဟာ အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်ဆိုပြီး ထပ်တွေးထားရတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

အဆွေတော်ကို ကျွန်တော် ဂါရဝပြုပါတယ်။ အဆွေတော်နဲ့အတူ တော်ဝင်လူကြီးများရဲ့ နိဘယ်ဖောင်ဒေးရှင်း၊ တော်ဝင်ဆွီဒင်ကော်မတီဝင် များကိုလည်း ဂါရဝပြုပါတယ်။ အကယ်ဒမီအဖွဲ့ဟာ ဆုချီးမြှင့်ဖို့ လုပ်ကြ ရတယ်။ ဒါကလည်း ယုံကြည်သက်ဝင်စိတ်နဲ့ လုပ်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီလိုအိတာလျှံတွေဆီ ကျွန်တော် အတွေးရောက်သွားတယ်။ ဆွီဒင်မှာ အလုပ်တွေလုပ်ကြနဲ့၊ ငြိမ်းချမ်းနေကြနဲ့၊ လွတ်လပ်နေကြနဲ့ ဖြစ် နေတာတွေကို သူတို့ သဘောကျသွားမှာပါ။

ခုလို ပွဲတော်မြတ်ကို ကြွရောက်လာကြတဲ့ အဲဒီလူတွေကိုလည်း ကျွန် တော်က ကောင်းကောင်းကြီးနှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါတယ်လို့ ဆက်ပြော ပါရစေခင်ဗျား။

၁၉၇၆ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဆောဘယ်လိုး(ယူအက်စ်အေ)

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော နိုဘယ်တည်းခင်းဆုပွဲ ပြောကြားခဲ့သည့်
ဆောဘယ်လိုး (Saul Bellow) ၏ ပိန်ခွန်း။

လေးမြတ်သောအဆွေတော်၊ အဆင့်မြင့်တော်ဝင်လူကြီးများ၊ အမျိုးသမီးနှင့်
ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား...

တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့အရာတွေဟာ အများကြီးမရှိ
ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တာက ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကို
ပဲဖြစ်ဖြစ် နိုဘယ်ဆုရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အသိပေးအကြောင်းကြားတဲ့အရာလည်း
ပါပါတယ်။ များမြောင်လှတဲ့နေရာတွေထဲက အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံးဖြစ်
တဲ့ နိုဘယ်ကော်မတီရဲ့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
အရေးအကြီးဆုံးရရှိလိုက်တဲ့အရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက် အဲဒီဆုရဲ့ ဂုဏ်ပြု
မှုကို ကျွန်တော်လက်ခံရင်း အလေးအနက် သဘောထားရမယ့် ကျေးဇူး
တရားဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော့်မှာ ပုဂ္ဂလိက အောင်မြင်မှုဆိုပြီး ထူးထူးခြားခြား ဖိတ်ထဲ
မှာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် စာအုပ်တွေလိုချင်တယ်၊ နောက် ကတချို့တလေ
ရေးတယ်။ အကြောင်းပြချက်တချို့အတွက် အဲဒါတွေဟာ အရေးကြီးလှပါ
တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း တကယ် ဝမ်းသာပဲ ဘယ်။ ဘယ်သူမှ ဂရု

ဆောဘယ်လိုး

ဆောဘယ်လိုးသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ် နှင့် နိုဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၀ ရက်၌ ကနေဒါနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၈၉ နှစ်အရွယ် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၅ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ National Book Award for Fiction ဆုကို သုံးဆယ်ကွမ်းရိပ်ပူသည် ဝတ္ထုရေးဆရာဟူ၍ သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ Herzog ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်ရ ဆုံးစာအုပ်ဝင်သွားရာ Saul Bellow ကိုယ်တိုင် တံ့တံ့ကြပြစ်မိသည်။ သေပြီးသူ များအပါအဝင် အသိပိတ်ဆွေများထံ စာများ ရေးပြီး မပို့ဘဲထားသည့် ပါမောက္ခတစ်ဦးကို ဇာတ်ကောင်ပြုကာ ရေးသားထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

မစိုက်နိုင်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ မည်သို့ ပင်ဆိုင်စေကာမူ ခုလိုဂရုစိုက်မှုနဲ့ ချီးကျူးမှုတွေဟာ အတိုင်းအတာအားဖြင့် သေးငယ်နေသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘက်ပေါင်းစုံက ဝိုင်းချီးကျူးတော့ ကျွန်တော့်မှာ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော် သတိရတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာလာ သတိပေးချက်ရှိပါတယ်။ “လူတိုင်းက သင့်ကို စကားကောင်းကောင်းပြောပြီဆိုရင် သင့်ဆီကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု ရောက်လာပြီ” ဆိုတာပါ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးက သဘောတူညီချက်တွေ ကြည့်လိုက်ရင် တံခါးကို ဖွင့်ဖို့လုပ်ရင်း တစ်ခါတည်း တန်းပြုတ်သွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ပြိုင် သမားတွေဟာ မကြာခဏမှားကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ အမြဲမှားနေတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို သတိရလို့ ပြောတာပါ။ သူတို့က အသင့်ကို ထာဝရ ရှင်သန်ခြင်းဆိုတဲ့အရာကို မပေးအပ်နိုင်ပါဘူး။

ထာဝရရှင်သန်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ အေးစက်နေတဲ့အတွေးပါပဲ။

ကျွန်တော် ခံစားရတာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်စလုပ်ရင်း ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းလုပ်ခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို စကားကောင်းကောင်းလာပြောပြီဆိုပေမယ့် စိုးရိမ်စရာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ သဘောတူညီတာကတော့ နိဘယ်ဆုထက်ပိုပြီး မြင့်မြင့်မားမား ထူးခြားတဲ့ဆုမရှိဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသဘောတူညီတာဟာ သေးသေးနပ်နပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး သက်သေပြုထားတာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးဆိုးပြီး ကျွန်တော်က ပြောဖို့မလိုပါဘူးခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်မှာ စာအုပ်သုံးသပ်ဝေဖန်သူတွေဆီက အပြင်းအထန် ထိုးနှက်ရေးသားတာတွေ မကြာခဏရှိနေပါတယ်။ သဘောအယူ မတူတာတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်တဲ့အမှားပြင်ဆင်ချက်တွေ ပေးလာတာမို့ အတ္တတွေ တောင်လို မောက်နေပါလားလို့ မြင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကော်မတီက ရွေးချယ်ပြီး ကြေညာလိုက်တဲ့အခါ သတင်းသမားတွေက ပြေးချလာပါတယ်။ (ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ထူးထူးခြားခြားတွေ မေးလာမှာလား) မေးတော့လည်း နိဘယ်စာပေဆုရတော့ ဘယ်လိုခံစားရသလဲပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်မှာရှိနေသလို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။ (ကလေးနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူရှိနေတဲ့ပုံပြောတာပါ) ညလည်းကျရော တစ်ညလုံး ကလေးရဲ့ ညတစ်ညဖြစ်သွားတာပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက တရားဟောစင်ကနေပြီး စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြောရတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတာ အမှောင်ခွင်းပြီး အလင်းဆောင်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေ့တစ်နေ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကတော့ သောကြာနေ့ကျတော့ တောင်းဆိုလာတယ်။ သောကြာနေ့ညမှာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ။

၁၉၈၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဂျိုးဇက်ဘရော့စကီး (ရုရှား)

၁၉၈၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့၊ နိုဘယ်စာပေတည်ခင်းညွှတ်ပွဲတွင် ဟောပြောခဲ့သော
ဂျိုးဇက်ဘရော့စကီး (Joseph Brodsky) ၏ပိန့်ခွန်း။

ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများနှင့် အမျိုးသမီးများခင်ဗျား။

ကျွန်တော်က ဘော်တစ်ပင်လယ်ကမ်းခြေရဲ့တစ်ဖက်မှာ မွေးဖွားကြီး
ပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ လက်တွေ့အားဖြင့်ပြောပြရရင် ကမ်းတစ်ဖက်မှာ ညိုရောင်
သန်းနေတဲ့ သစ်ရွက်ချင်းပွတ်တိုက်သံတွေတောင် ကြားနေရတဲ့နေရာပါ။
တစ်ခါတစ်ရံ ရာသီဥတုသာယာတဲ့နေ့များဆိုရင် အထူးသဖြင့် ဆောင်းဦး
ပေါက်ရာသီမှာဆိုရင် ကမ်းခြေမှာရပ်နေတယ်ဆိုရင်ပဲ။ သူငယ်ချင်းက လက်
ကလေး ထိုးထိုးပြီး ရေလွှာပြင်ကြီးရဲ့အနောက်မြောက်ဘက်ကိုပြရှာတယ်။
ပြောလည်းပြောသေးတယ်။ အဲဒီအပြာရောင်ရှည်မျောမျောကျွန်းကြီးကို
ကြည့်စမ်းတဲ့၊ အဲဒါဆွဲဒင်တဲ့။

ကျွန်တော်က အပြောင်အပြက်ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်ပြောတာ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီထောင့်က မှားနေတယ်။ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မျက်စိ
အလင်းနိယာမရဲ့သဘောအရဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးဟာ ဟင်း
လင်းပြင်ထဲမှာမိုင်နှစ်ဆယ်လောက်လှမ်းကြည့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို
နေရာဟာ ဟင်းလင်းကြီးပွင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော်လည်း အဲဒီနေရာ

နိဘယ်စာပေဆုအောင်အနာမှ ပိန်ခွန်းများ

ကပဲ ကျွန်တော့်ကို တွေးဖို့တောဖို့ စိတ်ချမ်းသာတဲ့နေရာပါ။

ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းများနှင့် အမျိုးသမီးများခင်ဗျား။

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလိုလေတွေ ရှုနေကျဖြစ်ပါတယ်။ ငါးတွေလည်း စားနေကျဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရေဒီယိုသတ္တိကြွ မိုးတွေကိုက အတူတူ စုပ်ယူနေကျဖြစ်တယ်။ ရေအတူတူကူးနေကျဖြစ်တယ်။ အဲကတော့ ပုံထင်း ရှူးပင်တွေချည်းပဲရှိနေတော့ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာပါတယ်။ လေတွေတိုက်နေတော့ တိမ်တွေကို မြင်ရတာ၊ ကျွန်တော့်ပြတင်းပေါက်က မြင်ရတာဆိုတော့ သင်လည်း အပြန်အလှန်မြင်နေရမှာပေါ့ဗျား။

ကျွန်တော် တွေးဖို့တောဖို့ ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီအခန်းထဲ မထွက်မီ တစ်စုံတစ်ရာကို အတူတကွ ခံစားနေရသလိုဖြစ်နေတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဒီအခန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရရင် ကျွန်တော် ထင်တယ်။ နာရီတွေများလာရင် တစ်ခန်းလုံး ဘာမှရှိတော့မှ မဟုတ်ဘူး။

ယခု... ဒီနေရာမှာရှိနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ နံရံလေးဘက်ကြားက မြင်ကွင်းတွေနဲ့

ဂျိုးဇက်ဘရော့စကီး

ဂျိုးဇက်ဘရော့စကီးသည် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် မေလ ၂၄ ရက်၌ ရုရှားနိုင်ငံတွင်မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသက် ၅၅ နှစ် အရွယ် ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၈ ရက်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၌ ကဗျာများစတင်ရေးသားခဲ့ပြီး အစိုးရကိုဆန့်ကျင်သည် ဖြေအောက်အဖွဲ့အစည်းများတွင် ဖြန့်ဝေခဲ့သည်။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးဖြစ်ပေရာ အနိမ့်ခံဂျူးတို့၏ဘဝကို ကဗျာဖွဲ့သည်။ သူ့ကို လူသိများစေသည့် ကဗျာပေါင်းချုပ်နှစ်အုပ်မှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင်ထုတ်ဝေသည့် A Part of Speech ၊ နှင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင်ထုတ်ဝေသည့် To Urania တို့ ဖြစ်သည်။

ရှိနေပါတယ်။ နေရာတစ်နေရာက မြင်ကွင်းအားလုံးဟာ ဘယ်သူမဆို ဒီနေရာတွေနဲ့ပဲ ရှိနေပါတယ်။ နောက်ဘယ် သူမှဒီနေရာမှာ အမြဲမရှိပါဘူး။ အဲ... သက်မဲ့တွေအမြဲရှိနေတဲ့ မြေပြင်တလွှားရဲ့ လက္ခဏာသွင်ပြင်တွေတော့ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ ကျောက်ခဲအစုတွေဟာ ဟိုးတောင်ထိပ်ပေါ်က မြစ်ထဲကျ လာပြီး ခဲကလေးတွေဖြစ်သွားသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော်ပြောလိုတာက တစ်စုံတစ်ရာ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ် ယောက်ရဲ့ ဘာမှကြိုတင်မပြောနိုင်တာတွေကို ပြောတာပါ။ ခုလိုအခါ သမယကြီးပြုလုပ်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေဟာ ဟောဒီခန်းမလွင်ပြင်ထဲမှာ အကောင်းဆုံးသိမြင်နားလည်နေကြပါတယ်။

ခုလို စာပေအနုပညာ နို့ဘယ်ဆု ကျွန်တော့်ကို ပေးအပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် တာကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်စာပေလက်ရာတွေ ကို အဆွေတော်တို့က ထုတ်ဖော်ပေးလိုက်တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးအနှစ် သာရတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စာပေလက်ရာတွေဟာ ရေခဲမြစ်ထဲက ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးလာတဲ့ အပိုင်းအစတွေပါ။ ထာဝရအသွင်အပြင်တွေပါ။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။

စာပေအနုပညာရဲ့ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ မြေပြင်တလွှားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထာဝရသွင်ပြင်လက္ခဏာဖြစ်နေတဲ့ ရေခဲမြစ်ထဲက ကျိုးပဲ့လာတဲ့ အပိုင်းအစ တွေပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော် အပြည့်အဝ နားလည်သဘောပေါက်နေတာက ဟောဒီ ဥပမာအလင်္ကာတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေပါ။ အေးခဲနေမယ်၊ ဘာမှ အသုံးပြုလို့မရဖြစ်မယ်။ နောက်ဆုံးဗလ္လာနတ္ထိဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ဥပမာ အလင်္ကာတွေပါ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေဟာ အသက်ဝင်နေတဲ့ သံရိုင်းတွေရဲ့ သွေးပြန်ကြောတွေပါ။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော်က ဝံ့ကြွားပြီးပြောပါရစေ။ အဲဒီ လိုယုံကြည်ချက်နဲ့ ကဗျာတွေရေးခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ဒီလင်္ကာတွေဟာ မျှော်မြင် ဆင်ခြင်နေတဲ့အရာတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီကဗျာမျိုးတွေရေးနေတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ဆက် ပြီးပြောရရင် သမိုင်းကို မှတ်တမ်းတင်ရင်း ပြည်သူလူထုကို မှတ်တမ်းတင် ရင်း ကဗျာတွေ ထွက်လာတာပါ။ အရေအတွက်အရဆိုရင် ရုရှားပြည်သူ

အားလုံးရဲ့ (၁) ရာခိုင်နှုန်းရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း ရှေးဖြစ်ဟောင်းအောက် မေ့ဖွယ်ကဗျာဆရာတွေ၊ ခေတ်ဆန်းချိန်ကဗျာဆရာတွေဟာ တရားရုံးတွေဆီ ဦးတည်သွားနေကြတာပါ။ ပါဝင်အာဏာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ ခုံတွေဆီလည်း ဦးတည်သွားနေကြတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ဆိုရင် သူတို့တတွေဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်တွေဆီ ဉာဏ်ပညာရှင်တွေရဲ့ ခုံတွေဆီ ဦးတည်လို့ သွားနေပါတယ်။

အဆွေတော်တို့ အကယ်ဒမီဟာ အဲဒီလိုဘက်နှစ်ဖက်ကို ကန့်လန့် ဖြတ်သွားနေတာပါ။ အကယ်၍ အနာဂတ်ကာလမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လွတ် လပ်တဲ့အချိန်ကာလဟာ သုညဒီဂရီကနေ နံပါတ်သေးသေးလေးတွေထက် ကျော်ပြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အဆွေတော်တို့ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါပဲ။ ဒါဟာ အနာဂတ်ကို ဝိုးတဝါးမြင်နေရပေမယ့် အဆွေတော်တို့ ဆက်လက် ကြိုးပမ်းသွားမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်။ လူဦးရေတွေ များလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီအတွေးတွေဟာ အဆွေတော်တို့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကိုမြှင့် တင်သွားမှာဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ စီဖတ်သူတွေဟာ အဲဒီအတွေးတွေ ကို (၁) ရာခိုင်နှုန်းတော့ရနေမှာပါ။

ကျွန်တော့်ကျေးဇူးစကားကို ဆိုပါရစေ၊ ကျွန်တော့် အတ္တစွဲတွေ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ ဖတ်တယ်။ ဆုပေးဖို့ဆုံးဖြတ်တယ်။ ကျေးဇူး ကမ္ဘာပါ။ ဒီကနေ့ရော မနက်ဖြန်ပါ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါခင်ဗျား။ လူဆိုတာ အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖို့ မသေချာပါဘူး။ ကြီးမြတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်သူတွေ တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်။ ဒီနေရာ မှာ ဒီလူရောက်လာမယ်ဆိုပဲ။

အမှန်တကယ်ပြောရရင် စိန်ပီတာစဘတ်ကနေ စတော့ဟုမ်းရောက် လာတာဟာ ငရဲတစ်ထပ်ကနေ ရောက်လာတာပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လိုလူရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအတွက် လမ်းဖြောင့်တည့်တည့် ကို သတိထားရင်းနဲ့ ပွိုင့်နှစ်ပွိုင့်ကြားက တိုတောင်းတဲ့ အကွာအဝေးကလေး ကို လျှောက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွိုင့်နှစ်ပွိုင့်ဆိုတာ ကျွန်တော်အတွက် ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ကာလတွေကတည်းက ရှိနေခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုအတော်ပီတိဖြစ်တာက ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်နဲ့

၂၂

ဇာတိပထဝီမြေပြင်ကို တွေ့မြင်ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာအလင်္ကာခုံသမာ
ဓိတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်အားဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေပဲ ဆိုပါတော့။ ။

၁၉၉၃ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် တိုနီမောရစ်ဆင်(ယူအက်စ်အေ)

၁၉၉၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် နိုဘယ်ဆုရှင်သတင်း အသံသွင်းထားသော တိုနီမောရစ်ဆင်၏ 'နိုဘယ်စာပေပို့ချက်' (Nobel Lecture) အား ဖွင့်ပြုနားဆင်စေခဲ့ပါသည်။

“တစ်နေ့သ၌ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မျက်စိ မမြင်ပေမယ့် ဉာဏ်ပညာရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျား တစ်ယောက်လားရှင်။ ဂုရုကြီးတစ်ယောက်လား။ ဂနာမငြိမ်တဲ့ ကလေး တွေကို နှစ်သိမ့်ပေးနေတယ်” အဲဒီပုံဝတ္ထုကို ကျွန်မ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် အဲဒီပုံဝတ္ထုနဲ့ တကယ်တူတာရှိတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုးရဲ့ အစဉ် အလာပါပဲ။

“တစ်နေ့သ၌ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မျက်စိ မမြင်ပေမယ့် ဉာဏ်ပညာရှိတယ်”

အဲဒီပုံဝတ္ထုထဲက မိန်းမကြီးကို ကျွန်မ သိတယ်။ အမေရိကန်လူမည်း ကျွန်တွေရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပါ။ မြို့အပြင်ဘက်က အိမ်ကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေနေတာ။ သူမရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက အဆင့်လည်းမရှိ၊ မေးစရာလည်းမလိုတဲ့သတင်းပါ။ လူတွေကြားထဲမှာ သူမဟာ ဥပဒေရော၊ အဲဒီဥပဒေကိုပါ ချိုးဖောက်တာပါဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို သူမကို ဂုဏ်ပြုရ တာ၊ အံ့ဩရတာတွေတော့ရှိနေတယ်လေ။ ဒါက အိမ်နီးချင်းတွေကြားထဲက

ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ မြို့တစ်မြို့ဆိုပါတော့၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေရှိတယ်။ ဒေသဆိုင်ရာ ဗျာဒိတ်တွေရှိတယ်။

တစ်နေ့ အဲဒီမိန်းမကြီးဆီ လူငယ်တချို့လာလည်ကြပါတယ်။ ကြည့်ရတာ မရိုးမသားနဲ့။ သူမကိုပဲ အကြားအမြင်ရတဲ့ မိန်းမကြီးလိုလို၊ သူတို့ပဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပြောဖို့ ဆိုဖို့ လာလည်သလိုလိုနဲ့ လိမ်ညာပြီး လာနေကြတာပါ။ ပြောရဦးမယ်၊ သူတို့မှာ အစီအစဉ်တော့ရှိတယ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါ။ သူတို့အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။ သူမနဲ့ အမြင်မတူတဲ့မေးခွန်း၊ မျက်မမြင်ဖြစ်ရတဲ့မေးခွန်းပါ။ သူမရှေ့မှာ လာရပ်တဲ့လူငယ်တွေထဲက တစ်ယောက်က မေးပါတယ်။

“အမေကြီးခင်ဗျား... ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငှက်တစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ ငှက်အရှင်လား၊ အသေလား ပြောပါအမေကြီး”

သူမကမဖြေ။ လူငယ်က ထပ်ထပ်မေးတယ်။ “ဒီမှာ ငှက်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အရှင်လား၊ အသေလား” သူမက မဖြေသေးဘဲ နေနေတယ်။ မျက်မမြင်မို့ ဧည့်သည်လူငယ်တွေတောင် မြင်ရတာမှမဟုတ်တာ။ သူတို့လက်ထဲမှာ ဘာလဲ၊ ဘာအရောင်လဲ၊ အထီးလား၊ အမလား၊ ဘယ်ရပ် ဘယ်ဌာနီကလာသလဲ၊ သူမက အကြောင်းရင်းကို သိနေချင်တာဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ အကြာကြီးငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဧည့်သည်လူငယ်တွေက ဒုက္ခတွေ့ပြီး ရယ်ဖို့တောင်ခက်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ သူမက ပြောတယ်။ အသံက ခပ်ပျော့ပျော့။ သဘောမတွေ့တဲ့ပုံနဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။

“ငါမသိဘူး။ မင်းတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ငှက်ဟာ အရှင်လား၊ အသေလား ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသိတာက မင်းတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

သူမဖြေလိုက်တော့ ကွက်တိပဲ။

“အကယ်၍ သေနေမယ်ဆိုရင် မင်းတစ်ခုခုတွေ့မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းသတ်ပစ်မှာ၊ အကယ်၍ ရှင်နေမယ်ဆိုရင်လည်း မင်းသတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ နောက် အဲဒီငှက် အသက်ရှင်ရေး မရှင်ရေးက မင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

သူတို့က ပါဝါပြနေတော့ သူမက ဘာကူညီရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်တင်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြော

သေးတယ်။

“သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတာက သရော်တော်တော်လာလုပ်တာတင်မက သူမရဲ့ ဘဝဝန်တာတစ်ရပ်ရဲ့ အောင်မြင်ရာ အောင်မြင်ကြောင်းအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရတာတွေကိုပါ စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်လေ။

သူမစိတ်ထဲ တင်းသွားတယ်။ အစွမ်းပြလိုက်ချင်တယ်။ ခါတိုင်း အဲဒီအစွမ်းကို ပြနေကျမဟုတ်လား။

သူမ ထင်ကြေးတော့ ပေးရမယ်။ အဲဒီလက်ထဲက ငှက်က ဘာ လက္ခဏာပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာစဉ်းစားရမယ်။ (ကျွန်မက သူမ လိုပါပဲရှင်) ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ ဟာ ငှက်တွေရဲ့ မာဂစေကားတွေ လိုက်ဖတ်ကြည့်ဖို့ ရွေးရတယ်။ လက်တွေ့ စာတွေရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမပေါ့။ စိုးရိမ်ရတာက အဲဒီငှက်ရဲ့ ဘာသာ စကားတွေက ဘာလဲ၊ ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်။ ဘယ်လိုမွေးလာကြ သလဲ။ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ပြီး ဘယ်လိုများလုပ်ရမလဲ။ အင်း... ကောက် ကျစ်ယုတ်ညံ့တဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လုပ်ပြရရင်။ အဲဒီလို စဉ်းစားမိသေးတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက် လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘာသာစကားအစိတ် အပိုင်းကို စနစ်တကျ တွေးတောစဉ်းစားရမယ်။ ဒါမှ စကားပြေရဲ့ အကျိုး ဆက်ကိုရမယ်။ ကျွန်မ ဆက်ပြောမယ်ရှင်။

ဒါနဲ့ ကလေးတွေက သူ့ကိုမေးတယ်။ “ဒါဟာ အသက်ရှင်နေ သလား၊ သေနေသလား” တဲ့။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူမတွေးတာက ဘာသာစကားဟာ သံသယရှိနေတာကိုး။ သေ တယ်၊ ဖျောက်ပစ်ခံရတယ်၊ သေချာတာက အန္တရာယ်ပေးရမလား၊ ကယ် တင်ရမလား၊ စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ကြိုးစားကြည့်ပြီး ပြောရမှာလေ။

သူမယုံကြည်တာက သူမဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေရဲ့လက်ထဲမှာ သေ နေတဲ့ငှက်တစ်ကောင်ရှိတယ်။ အဲဒီအသေကောင်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား တဲ့လူတွေမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ။ သေနေတဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ သူမဟာ အကြာကြီးပြောနေရမှာ။ ရေးနေရမှာပါ။ ဒါ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး ရှင်။ ဘာသာစကားဆိုတာ တည်ငြိမ်နေရမယ်။ ဖြတ်တောက်စရာရှိ ဖြတ်

တောက်ရမယ်။ တာဝန်တစ်ရပ်လို့ လုပ်ရမှာပါ။

မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး သူ့ဘာသာသူ ထိန်းသိမ်းနေရင် ဘာမှဖြစ်မလာပါဘူး။ အဲဒါတွေဟာ အသီးအသန့်ဖြစ်နေမယ်။ သူများလက်အောက်ခံပဲဖြစ်နေမယ်။ ဒီတော့ ဘာသာစကားဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

* * *

တစ်ခါက အမေရိကန်သမ္မတက ပြောပါတယ်။ သင်္ချိုင်းမြေတစ်နေရာမှာ ပြောတာပါရှင်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ဘာပြောမလဲ၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ မှတ်စုကလေးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အကြာကြီး သတိရနေရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဘာတွေလုပ်သွားခဲ့ကြသလဲ အဲဒါတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့” တဲ့။

သမ္မတရဲ့စကားလုံးတွေဟာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်စေပါတယ်။ နောက်ဆုံးစကားလုံးတွေကတော့ ဘဝဆိုတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲလို့ ပြောသွားတယ်။ ဘာသာစကားဟာလည်း ဘဝကို တစ်ခါပဲဖြစ်စေ၊ တစ်ဘဝလုံးပဲဖြစ်စေ မစိုပြည်တတ်ပါဘူး။

စကားလုံးတွေရဲ့အလုပ်ဟာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရှိနေရမယ်။ ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်တဲ့အခါမှာ သေချာနေရမယ်။ စိတ်ချရမယ်။

ကျွန်မတို့ သေကြရမှာပါ။ ဘဝဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ဘာသာ ဘာသာစကားတွေ လုပ်နေရမယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ဘဝတွေရဲ့ အတိုင်းအတာပမာဏပါပဲ။

တစ်နေ့သဠိပေါ့ရှင်

ဧည့်သည်တွေက မိန်းမအိုကြီးကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့နဲ့ တွေ့ရတာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး အမေအိုပြောလိုက်တာ သူတို့နားထဲမှာ ဘာကြားလိုက်သလဲ။ “မင်းတို့လက်ထဲမှာ ငှက်ရှိတယ်” အဲဒီဝါကျဟာ လက်ဟန်ပြပြီးပြောတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် တံခါးမင်းတုံး ချပစ်

လိုက်တာပါ။ သူတို့တွေ ကြားရတာကတော့

“ဒါ...ငါ့ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ငါ အသက်ကြီးပြီ။ ငါဟာ မိန်းမသား၊ အသားမည်း၊ မျက်မမြင်။ အေး ဉာဏ်ပညာလား။ ခု... ငါသိတာက မင်းတို့ကို မကူနိုင်ဘူး။ ဘာသာစကားရဲ့ အနာဂတ်ဟာ မင်းတို့ဆီမှာ ဒါပဲ”

နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်ရရင် အမေအိုက ပြောပါတယ်။

“ငါ မင်းတို့အပေါ် သစ္စာရှိတယ်။ မင်းတို့လက်ထဲမှာမရှိတဲ့ ငှက်အပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိတယ်။ အဲဒီငှက်ဟာ မင်းတို့ပဲ ဖမ်းလာတာပါ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်လှသလဲဟေ့။ အဲဒီအလှတရားကို မင်းတို့ ဖန်တီးလိုက်တာ။ ငါလည်း အတူတူ အလှတရားဖန်တီးကြမယ်လေ”

တိုနီမောရစ်ဆင်

တိုနီမောရစ်ဆင်သည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆုကြီး ချီးမြှင့်ခံရသူဖြစ်သည်။ ၁၉၃၁ ခုနှစ် ပေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက် ၌ အမေရိကန် နိုင်ငံတွင်မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယခုအခါ အသက် ၈၃ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သော သူမ၏ တတိယ မြောက်ဝတ္ထု Song of Solomon မှစပြီး လူသိများလာခဲ့သည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သော သူမ၏ ဝတ္ထု Beloved သည် အထူးတလည် ချီးကျူးခံရသည်။ ပူလစ်ဇာဆု ချီးမြှင့်ခံရ၏။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၌ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် ဒါရီယိုဖို(အီတလီ)

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော နိုဘယ်တည်ခင်းညွှန်ပြောကြား
ခဲ့သော ဒါရီယိုဖို၏ ခွန်း။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကိုင်မထားပေမယ့် ဧကရီ
ဘုရင်မကြီး 'ခရစ္စတီနာ' ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ဖန်ခွက်ကို
မှောက်ပြီး ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုချင်ပါတယ်ခင်ဗျား။

၁၇ ရာစုကတည်းက ခရစ္စတီနာဟာ အီတလီကို ရောက်လာပါ
တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ရှာဖွေဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မကြီး
ရောမကို လာတယ်။ အဲဒီမှာ ထင်ရှားတဲ့ အလက်ဇန္ဒား(၇) ပုပ်ရဟန်းမင်း
ကြီးကို သိလာခဲ့ပါတယ်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက မြို့တော်ရဲ့ ပြိုကျပျက်စီး
နေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတွေကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းဖို့
လိုက်လံရှာဖွေနေတယ်။ ပြန်လည်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးရဲ့ တုံ့ပြန်ပြုမူချက်တွေ
ဟာ စောစောပိုင်းနှစ်အနည်းငယ်ကတည်းက ထိပ်ဆုံးရောက်နေပါတယ်။

အလက်ဇန္ဒားဟာ အီတလီကိုပြန်လာခဲ့ပြီး ရှာဖွေရေးလုပ်တဲ့ လူတစ်
ယောက်ပါ။ သူဟာ ပြန်လည်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက် ပြဇာတ်သမား
တွေကို မောင်းထုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူမောင်းထုတ်လို့ ဘုရင်မကြီး ခရစ္စ
တီနာက အီတလီက ထိပ်တန်းလူရွှင်တော်ကြီးတွေနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ရပါတယ်။

နိဘယ်စာပေပွဲအသစ်အနားမှ ထိန်းခွန်းများ

လူရွှင်တော်တွေက ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာ ပြန်လာကြတာကို။

ဘုရင်မကြီးက ပြဇာတ်ကို ကြိုက်တယ်။ လူရွှင်တော်တွေကို လည်း စိတ်ဝင်စားပြီး သဘောကျ တယ်။ ပြင်သစ်ကို အလည်အပတ် တစ်ခါသွားတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီး 'မိုးလျှဲ' (Moliere) နဲ့ သိခဲ့တယ်။ အိတလီ ကပြန်တဲ့အခါ မိုးလျှဲက သူ့ရဲ့ ဟာသ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ပေးလိုက်တယ်။ 'တာတပ်ဖီ' (Tartuffe) ဆိုတဲ့ပြဇာတ် ပါ။ ဇာတ်လမ်းအကြမ်း ပါပဲ။

ဘုရင်မကြီးက မိုးလျှဲကိုမေး တယ်။ "အကယ်၍ အိတလီကဇာတ် ရုံမှာ ကမယ်ဆိုရင် ရမလား" လို့မေး တဲ့အခါမှာ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက သဘောတူခွင့်ပြုပါတယ်။ အဲဒီပုပ် ရဟန်းမင်းကြီးကလည်း ဟာသ ဉာဏ်အရမ်းရှိတာ။ ဒါနဲ့ သူက ပြော ပါတယ်။ "မင်း ဘယ်လိုကြိုးစားပြီး ကမှာလဲ။ အဲဒီ ပြဇာတ်မကတတ်ရင် ငါ့ပါ သိက္ခာကျနေပါ့မယ်။ တော် ကြာ ဝိုဏ်းချုပ်ကြီးလာပြီး ငါ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်မှာ"

ဒါပေမဲ့ မိုးလျှဲက ခရစ္စတီနာ ကို ပြဇာတ်မပေးလိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးက သူ

ဒါရီယိုဖို

ဒါရီယိုဖိုသည် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆုကြီး ခိုးမြင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၆ ခုနှစ် မတ်လ ၂၄ ရက်၌ အိတလီ နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယခုအခါ အသက် ၈၈ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ပြဇာတ်ရေး သူ၊ လူရွှင်တော်၊ သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ ပြဇာတ်ဆရာ၊ စင်မြင့်အိုင်ဆရာ၊ ဂီတစာဆို နှင့် နိုင်ငံရေးမဲဆွယ်ပေးသူဖြစ်သည်။ သူ ပြဇာတ်တို့ကို ဘာသာပေါင်း ၃၀ ကျော်သို့ ပြန်ဆိုခဲ့ကြပြီး နိုင်ငံအချို့တွင် တင်ဆက် ဖျော်ဖြေကြသည်။ သူပြဇာတ်အမည်တစ်ခု ဖြစ်သည့် Can't Pay! Won't Pay! သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာတွင် လက်သုံး စကားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင် ကချင်နေတာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီပြဇာတ် တာတပ်ဖိုကို ပထမဦးဆုံး ကပြတင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အဝတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီမှာ ရန်လိုမှန်းတီးစရာ ပြဇာတ်၊ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ရတဲ့ နေ့စတစ်နေ့အကြောင်းကို သရော်ထား တဲ့ပြဇာတ်။ အတော်ကြိုးစားပြီး ကပြတင်ဆက်ရမှာဖြစ်တယ်။ ထူးထူးခြား ခြားထဲမှာ ကက်သလစ်တွေရဲ့ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထားတာတွေ၊ အထူးသဖြင့် သူတို့မိသားစုအတွင်းမှာဖြစ်နေတာတွေ ဖော်ထုတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်သွားတယ်။ အပြစ်တင်ကြ တယ်။ ဒီဇာတ်ရုံမှာ နောက် ၃ နှစ်တိတိမက၊ ရဆိုပြီး ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထပ်ကခွင့်ရတယ်။ ထပ်ပိတ်တယ်။ ပိုတောင် နှစ်တွေ ကြာကြာပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။

အကယ်၍ မိုးလျှဲက ခရစ္စတီနာကို အဲဒီပြဇာတ်ပေးမယ်၊ ခရစ္စတီ နာက ရောမမြို့မှာ ကပြဖို့ စီစဉ်မယ်၊ အဲဒီမှာ တာဝန်ယူရမယ်၊ ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ရဘူးပေါ့။ ခရစ္စတီနာက ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးရဲ့ အကာအကွယ် ပေးမှုကို သဘောကျပြီး ပျော်ရွှင်သွားတယ်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကို ဘယ်သူ က ထိရဲလို့လဲဗျာ။

ဒါကြောင့်မို့ ခုလိုညနေခင်းမှာရှိနေတဲ့ ဘုရင်မကြီးနဲ့ မင်းသမီးများ ကို တောင်းပန်ပါရစေ။

ဘုရင်မကြီးဟာ ပြဇာတ်ရုံကို ချစ်မြတ်နိုးမယ်ဆိုရင် ထောက်ခံပံ့ပိုး ပေးလိုက်ပါ။ ခရစ္စတီနာ လုပ်သလို လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ သင့်ရဲ့ ရယ်စရာ ပြက်လုံးကို ပြောပြပါဦး။ ပြောမလား... သင့်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝိုင်နဲ့ရောထား တဲ့ ဖျော်ရည်ယမကာတွေ ခိုးဝှက်ထားတယ်လေ၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ။ အားလုံးကောင်းဖို့ပါ၊ အားလုံးကောင်းဖို့ပါဗျာ။

ကျွန်တော် ခုလိုပြောနေသလို ပြဇာတ်ရုံမှာ သရော်တော်တော်နိုင်တဲ့၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ပြဇာတ်တွေကပြီဆိုရင် ဘုရင်မကြီးကပဲ အကာ အကွယ်ပေးလိုက်ပါ ဆိုတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလို့ အဲဒီပြဇာတ်ရုံတွေက လူတွေကို ရယ်မောစေမယ်။ ဒီတော့ လူသားတွေရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ ဖော်ထုတ်တဲ့ ပြဇာတ်ရုံတွေဖြစ်နေတယ်။

အကယ်တန္တူ သင့်မှာ ပြဿနာတွေ အနည်းအများရှိမယ်ဆိုရင် ပုပ်
 ရဟန်းမင်းကြီးကို သူ့ရဲ့ထောက်ခံချက်ရဖို့ လိုက်ရှာဖော်မူပါ။ အသင်ဟာ
 အောင်မြင်မှာသေချာတယ်။ သံသယရှိစရာမလိုဘူး။
 ဟောဒီမှာ ခရစ္စတီနာ...။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် နိဘယ်စာပေဆုရှင် ဂေါင်လင်းဂျန်(တရုတ်)

၂၀၀၀ နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော နိဘယ်စာပေဆု တည်ခင်းညွှန်ပုံ
ပြောကြားသော ဂေါင်လင်းဂျန်၏စာအုပ်များ။

ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်ခရီးမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီကံကြမ္မာ
က ခုလို စင်မြင့်ပေါ် တွန်းတင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းထောက်မ
တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုအမျိုးမျိုးတွေကပဲ ခုလိုအခွင့်အလမ်းမျိုး ဖန်တီးပေးလိုက်
တာဆိုရင် (ကောင်းပြီ) ဒါကို ကံကြမ္မာလို့ ခေါ်ပါရစေတော့ဗျာ။

ဘုရားသခင်တည်ရှိခြင်း၊ မတည်ရှိခြင်းဆိုတဲ့ အတင်းငြင်းခုံနေရတဲ့
အချိန်မှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော်က ဘာသာတရားမရှိ
သူဆိုပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်က ဘာညာမှန်းမသိတဲ့အတွက် လေးစား
ကြည်ညိုတတ်မှုကို အမြဲထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်။

လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ဘုရားသခင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သေချာတယ်။
ဘုရားသခင်နေရာမှာလည်း အစားထိုးမရဘူး။ ငနာကံ စူပါမင်းတစ်ယောက်
လို ကမ္ဘာကို မအုပ်ချုပ်နိုင်ပါဘူး။ သူ လုပ်နိုင်တာတစ်ခုက ပိုပြီးဖရိုဖရဲဖြစ်
အောင် လုပ်နိုင်တာဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကိုလည်း ပိုပြီးရှုပ်ထွေးစေတာပဲ
လုပ်နိုင်တာဖြစ်တယ်။ ‘နစ်ရှေး’ ဆိုတဲ့ လူက လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘေးဒုက္ခကြီး ကျန်
ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမှတ်တမ်းဟာ လူသားအကျိုးပြုသမိုင်းမှာ မှတ်တမ်း
တင်ခဲ့ပါတယ်။ စူပါမင်းလို ပုံစံအားလုံးဆိုတာက ပြောရရင် လူထုခေါင်း

နိဘယ်စာပေဆွဲအောင်အနားမှ ထိခွန်းပျား

ဆောင်၊ နိုင်ငံအကြီးအကဲနဲ့ လူမျိုးတွေကို အမိန့်ပေးတဲ့သူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပေါက်ကွဲမှုအမျိုးမျိုးတွေဖြစ်စေတဲ့ အခါ အကူအညီမဲ့သွားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အတော်အတင့်ကြီးတဲ့ ဒဿနဆရာတစ်ယောက်က ဒေါနဲ့မောနဲ့ ပြောနေပြီး တူညီချက်ရှာ မတွေ့သလိုပါပဲ။

သို့ပေမဲ့လည်း နိုင်ငံရေးနဲ့ သမိုင်းရေးရာ အကြောင်းအများကြီး ပြောရမယ့် စာပေအနုပညာအပေါ်မှာ ခုလိုပြောရတာ အချိန်ဖြုန်းနေတာမို့ ကျွန်တော့်မှာ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ခုလို အခွင့်အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဒါက စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိကအသံတစ်သံပဲဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ပိုပြီးခံစားတတ်တာ ဖြစ် ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် လူထုက ပိုပြီးခံစားနိုင်စွမ်းရည် မြင့်မားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုက မကြာခဏ ချည့်နဲ့သွားတတ်ပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ စကားကောင်းကောင်း မပြောတတ်ပါဘူး။ လူထုထဲက စကားပြောကောင်းတဲ့လူမှ မဟုတ်

ဂေါင်လင်းဂျန်

ဂေါင်လင်းဂျန်သည် ၂၀၀၀ ခုနှစ်၌ နိဘယ်စာပေဆွဲအောင် ချီးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်၌ တရုတ်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယခုအခါ အသက် ၇၄ နှစ်ရှိပြန်သည်။ သူပြဇာတ်တို့ကို တရုတ်ပြည်တွင်း၌ သဘောကျသူနည်း သော်လည်း ဥရောပတွင် ချီးကျူးကြသည်။ အတွေ့အမြင်သစ်ကို ဖော်ဆောင်နိုင်သည်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၌ ရေးသားခဲ့သည့် The Primitive နှင့် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၌ရေးသားခဲ့သည့် The Other Shore ပြဇာတ်တို့မှာ အစိုးရမူဝါဒများကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖေဖန်ထားသည်။ သူရေးခဲ့သမျှ ပြဇာတ်အားလုံး တရုတ်ပြည်တွင် ကပြဖျော်ဖြေခြင်း မပြုရန် ပိတ်ပင်ထားသည်။

တာ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာရှိတဲ့ အသံဟာ မလွဲမရှောင်သာ အားနည်းနေပေမယ့် ပုဂ္ဂလိကအသံပဲ။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကန်တိကျတယ်။ ပိုတောင်မှန်နေသေးတယ်။

ဒီမှာ ကျွန်တော် ဘာပြောချင်သလဲဆိုတော့ စာပေဆိုတာ ပုဂ္ဂလိက အသံပဲဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အမြဲရှိနေမှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါက စာပေဟာ နိုင်ငံတော်သီချင်း၊ လူမျိုးရဲ့အလံ၊ နိုင်ငံရေးပါတီရဲ့ စကားပြောခွက် ဒါမှ မဟုတ် လူတန်းစား၊ လူအုပ်စုတွေရဲ့ အသံ ဒါတွေပဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မှာ စာပေဆိုတာ ဝါဒဖြန့်ချိရေးရဲ့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးရမယ့် တန်ဆာပလာ လိုဖြစ်ပြီး အင်အားတစ်ရပ်အနေနဲ့ အမှုတော်ထမ်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ အဲဒီလို စာပေဟာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပေမယ့် စာပေရဲ့ ဝမ်းတွင်းပါ သန္ဓေက စာပေကိုပဲ ဖန်တီးပါတယ်။ အာဏာနဲ့ အမြတ်အစွန်းနေရာတွေမှာ အစားထိုးလာပါ တယ်။

ယခု ရာစုတစ်စု ကုန်ခါနီးပါပြီ။ စာပေဟာ အဲဒီကြမ္မာဆိုးကြီးနဲ့ အတိအကျကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးနေရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ အာဏာက ပိုပြီးခြောက်လှန့်လာနေပါတယ်။ အရင်က အချိန်ကာလတွေကထက် ပိုဆိုး ပါတယ်။ စာရေးဆရာဟာ အရင်ကလိုမဟုတ် ဖိနှိပ်ခံ ဘာသာရပ်လိုဖြစ်နေ ပါတယ်။

စာပေရဲ့ အကာအကွယ်က ဘာလဲလို့ အကြောင်းပြောရရင် ကိုယ် တိုင်ရှင်သန်တည်ရှိနေတာပဲဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေးရဲ့ လက်နက်တန်ဆာမဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ရှင်သန်တည်ရှိနေရေးဟာ ပုဂ္ဂလိကအသံတစ်သံအဖြစ် ပြောင်းလှည့်လာရမယ်။ အခြေခံအားဖြင့် စာပေဆိုတာဟာ ပုဂ္ဂလိကခံစား ချက်ကို ဖော်ထုတ်လာတာမဟုတ်လား။ အဲဒါ စိတ်ခံစားချက်ရဲ့ ရလဒ်ပါ။ စာပေဆိုတာ နိုင်ငံရေးနဲ့ ကွာရှင်းရမယ်။ ဒါမှ စာပေလို့ ပြောရမယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို နိုင်ငံရေးမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေရပါ မယ်။ စာပေရေးရာ အငြင်းပွားစရာ လမ်းကြောင်း ဒါမှမဟုတ် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ နိုင်ငံရေး တိမ်းညွတ်နေတာတွေဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်စပ်နေရင် စာပေကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သမှု ပြုနေတာမျိုးကတော့ လွန် ခဲ့တဲ့ရာစုမှာ ရှိခဲ့ပြီးပါပြီဗျာ။

သဘောတရားရေးရာတွေက ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ အကြီးအကျယ်ဖျက်ဆီးမှုဟာ အစဉ်အလာရိုးရာတွေအပေါ် အငြင်းပွားစရာတွေ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ နောက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့လို့ တုံ့ပြန်လှည့်ပြောင်းဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရလဒ်ပါ ခင်ဗျား။ အငြင်းပွားရတာက သမားရိုးကျ ရှေးရိုးစွဲရေးနဲ့ တော်လှန်ရေးဆိုတာပါ။ အဲဒီကနေ စာပေထဲရောက်လာတဲ့အခါမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲရတာက တိုးတက်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖောက်ပြန်တယ်ဖြစ်လာတော့တာ။ အကယ်၍များ သဘောတရားရေးဟာ အာဏာနဲ့ ညီညွတ်နေရင် ဒါမှမဟုတ် တကယ့်အင်အားစုတစ်စု အသွင်ပြောင်းလဲနေရင် စာပေရော၊ ပုဂ္ဂလိကတွေပါ အဖျက်ဆီးခံရပါတယ်။

၂၀ ရာစု တရုတ်စာပေအနုပညာ အချိန်ကာလဟာ ယိုယွင်းလာတယ်။ တကယ့်ကို မွန်းကျပ်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နိုင်ငံရေးက စာပေကို အာဏာနဲ့ အမိန့်ပေးတယ်။ စာပေတော်လှန်ရေးနဲ့ တော်လှန်ရေးစာပေတွေဟာ စာကြောင်းဝါကျတွေဟာ အသက်မရှိတော့ဘူး။ တရုတ်ဓလေ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို တိုက်ခိုက်တယ်။ ဒါ တော်လှန်ရေးတဲ့။ အဲဒီလိုအမည်တပ်ပြီး စာအုပ်တွေ မီးရှို့ပစ်တယ်။ လူထုကို ဘာမဖတ်ရဘူး၊ ညာမဖတ်ရဘူးလို့ တားဆီးလာတယ်။ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ အပစ်ခံရတယ်၊ ထောင်ချခံရတယ်၊ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းစခန်းတွေမှာ အပြစ်ပေးခံရတယ်၊ ပြောရရင် နှစ်ကစ်ရာနီးပါးပါပဲ။

ခုလို အလွန်အကျွံ အစွန်းရောက်မှုတွေဟာ တရုတ်ပြည်သမိုင်းရဲ့ ဧကရာဇ်မင်းဆက်ခေတ်တွေကထက် ပိုဆိုးပါတယ်။

အကယ်၍ စာရေးဆရာဟာ ပညာတတ် လွတ်လပ်ခွင့် အောင်မြင်ဖို့ ရှာဖွေရမယ်ဆိုရင် ရွေးစရာရှိလာပါလိမ့်မယ်။ အသာငြိမ်ငြိမ်နေမလား၊ ထွက်ပြေးမလား၊ ဒါပဲ။

စာရေးဆရာဟာ ဘာသာစကားတွေနဲ့ ယုံကြည်စွာရေးမယ်၊ ပြောမယ်ဆိုပြီး အကြာကြီးနေနေမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာနဲ့အတူတူပါပဲ။ စာရေးဆရာဟာ ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူး၊ ငြိမ်သက်နေမယ်။

mgjoe.com

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အသံဟာ ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်အသံဖြစ်ရမယ်။
အဲဒီအသံနဲ့ ဖော်ပြနိုင်သမျှ ဖော်ပြနေရမယ်။ ပြည်ပထွက်ပြေးဖို့မဟုတ်ဘူး။

အရှေ့၊ အနောက် ဘယ်စာပေပဲဖြစ်ဖြစ် သမိုင်းကို ကွင်းဆင်းလေ့လာ
ကြည့်ရင် 'ချူယန်းတို့၊ ဒန်တေးတို့၊ ဂျိုက်စ်တို့၊ သောမတ်မန်းတို့၊ ဆိုဇင်
နစ်ဆင်' တို့အထိ ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။

ပြောရရင် တိန်အင်မင်ရင်ပြင် လူသတ်ပွဲကြီးဖြစ်ပြီးနောက်မှာ ၁၉၈၉
ခုနှစ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ မလွဲမရှောင်သာ ကဗျာဆရာနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့ ကံ
ကြမ္မာတွေဟာ ဆက်လက်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့
ကိုယ်ပိုင်အသံတွေကို ဆက်လက်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ ရှာဖွေနေ
ကြရပါတယ်ခင်ဗျာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ၇ နှစ်လောက်ရေးရတဲ့ ဝိညာဉ်တောင်
(Soul Mountain) ဝတ္ထုကြီး အဆုံးသတ်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ အက်
ဆေးအတိုလေးတွေရေးပြီး စာပေအနုပညာရေးဟန်နဲ့ အဆိုပြုရေးသားခဲ့ပါ
တယ်။

စာရေးဆရာလို့ခေါ်တဲ့လူဟာ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြောတာ၊ ရေးတာ
တွေထက်မပိုပါဘူး။ သူဟာ နားထောင်ရမယ်။ စာဖတ်ရမယ်။ အဲဒါဟာ
ရွေးချယ်ပြီးရေးသားရမယ့် အထောက်အကူတွေပါ။ စာရေးဆရာဟာ သူ့ရဲ့
ကောင်းလို ပြုမူနေထိုင်ရမှာမဟုတ်သလို ရုပ်တုလို ကိုးကွယ်ရမယ့်လူလည်း
မဟုတ်ဘူး။ ပြောရရင် လူထုရဲ့ ရန်သူမဟုတ်သလို ရာဇဝတ်သားလည်း
မဟုတ်ဘူး။ အချိန်တိုင်းမှာ သူ့ရဲ့ စာရေးခြင်းရဲ့ သားကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတာ တခြားလူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတာ
မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကို နှလုံးသားထဲမှာ ထားရမယ်။
အဲဒီလိုပဲ ပိုပြီးပြောရရင် လွတ်လပ်မှုကို နှလုံးသားထဲမှာ ထားရမယ်။ အကယ်
၍ တစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် လွတ်လပ်မှုကို လဲလှယ်ပေး
မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ငှက်တစ်ကောင်ကို ပျံသန်းဖို့ မပိတ်ပင်ဘဲ လွတ်ပေး

၂၀၁၀ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် မာရီယိုဗားဂတ်စ်အယ်လ်အိုဆာ(ပီရူး)

၂၀၁၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ နိုဘယ်တည်ခင်းဪွံပွဲတွင်ပြောကြားခဲ့သော မာရီ
ယိုဗားဂတ်စ်အယ်လ်အိုဆာ၏ ပိန်ခွန်း...

“ကျွန်တော်ဟာ ပုံပြောသူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပတ္တ
နာပြုပါရစေ။ ပုံဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ပြောရပါလိမ့်မယ်။

တစ်ရံရောအခါကပေါ့ဗျာ၊ အသက် ၅ နှစ်သားအရွယ် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်ဟာ စာဖတ်ဖို့ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံရတဲ့ စွန့်စွန့်
စားစားပုံပြင်တွေကို သူဖတ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့အိမ်က
နေ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစရာတွေ သွားတယ်။ သူဟာ တကယ့်ကို ဆင်းရဲတဲ့
အိမ်မှာနေနေရတာ၊ နောက် ထူးထူးဆန်းဆန်းခရီးသွားချင်တယ်။ အဲဒီမှာ
စိတ်ညှို့ခံထားရတဲ့နေရာမှာ လူတွေနေကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အလှဆုံးလူ
သားတွေနဲ့ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးအရာတွေ ရှိနေမယ်လို့ သူထင်နေတယ်။
အဲဒီနေရာဟာ နေ့တိုင်း ညတိုင်းလိုလို ပိုပြီးလင်းတာ မှောင်တာ ပိုပြီး
ကြောက်စရာကောင်းလာတာ ပိုပြီး သာမန်သူခချမ်းသာပုံစံမျိုး မဟုတ်တဲ့
သူချမ်းသာမျိုး ဖြစ်နေတာ တွေ့နေရပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ပုံဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရတာ ပျော်လာတယ်။ ဒါနဲ့တစ်နေ့
အဲဒီလူငယ်လေးဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပုံဝတ္ထု
တွေလို သဘောထားပြီး အဲဒီအကြောင်းတွေရေးတော့တာပဲဗျာ။ သူ့မှာ ခုလို

ရေးရတာ အတော်ပင်ပန်းရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပျော်လာတယ်။ သူစာတွေ ဖတ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်လာသလို ခု စာတွေရေးရင်း၊ ပုံဝတ္ထုတွေရေးရင်း၊ စိတ်ထဲမှာ ပျော်လာပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုံဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်ဟာ အတော့်ကို သိသိလာတယ်။ တကယ့်အစစ် အမှန်ကမ္ဘာကတစ်ခု၊ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာကတော့ အိပ်မက်တွေနဲ့ ပြည့် နှက်နေတယ်။ နောက်စာပေအနု ပညာကတော့ နောက်ကမ္ဘာတစ်ခု၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူစာဖတ်တဲ့ အခါ ဒါမှမဟုတ် သူစာရေးတဲ့အခါ တွေမှာ အလင်းတစ်စ သူ့ဆီရောက် လာပါတော့တယ်။ တစ်ချိန်လုံးပဲ ဆို ပါတော့၊ နောက်တော့လည်း ကွယ် ပျောက်သွားပါတယ်။

နေ့တစ်နေ့ မရောက်ခင် အရုဏ်လာတော့မယ့် နာရီပိုင်း ကလေးမှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ အဓိက ဇာတ်ဆောင်ဟာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် တဲ့ အသံကြား လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟာ နာမည်တစ်လုံးကို တိကျပြတ်သားတဲ့ အသံအနေအထားနဲ့ ကြေညာလိုက် တယ်။ အဲဒီအဓိကဇာတ်ဆောင်ဟာ ဆုတစ်ဆုရတယ်။ အဲဒီဆုကို လက်ခံ

မာရီယိုဟားဂတ်စ် အယ်လ်ဒိုဆာ

မာရီယိုဟားဂတ်စ် အယ်လ်ဒိုဆာ သည် ၂၀၁၀ ခုနှစ်၌ နိဗ္ဗာန်အောင်အောင်အောင် ပျံ့ပျံ့ပျံ့ပျံ့ နှီးမြှင့်ရာသူဖြစ်သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် မတ်လ ၂၈ ရက်၌ ပီရူးနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယခုအခါ အသက် ၇၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူသည် လက်တင်အမေရိက၏ အထင်ရှား ဆုံး စာဆိုတော်များတွင် တစ်ဦးအပါဝင်ဖြစ် သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေသည့် The City and the Dogs ဝတ္ထုနှင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော The Green House ဝတ္ထုတို့ကြောင့် သူ့ကို လူသိများသော ဝတ္ထုရေးသူအဖြစ်သို့ ရောက် စေခဲ့သည်။ သူသည် သမိုင်းဝတ္ထု၊ စုံထောက်နှင့် လူသတ်မှုဝတ္ထု၊ ဟာသဝတ္ထု စသဖြင့် စာစုံရေးသားသူဖြစ်သည်။

ဖို့ ကြေညာလိုက်တာပါ။ ဒါနဲ့ပဲ စတော့ဟုမ်းလို့ခေါ်တဲ့နေရာကိုသွားဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ စတော့ဟုမ်းဆိုတာ ဆွီဒင်လို့ခေါ်တဲ့နိုင်ငံက မြို့တော်ပါ။

သူ့အဖို့ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဇာတ်ဆောင် ဟာ တကယ့်ဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံကို စရတော့တာပဲ။ အရင်ပုံဝတ္ထုတွေထဲက တစ်ခုတည်းသော ပုံဝတ္ထုဟာ ခုတော့ တကယ့်ဘဝဖြစ်လာပါပြီ။ သူလည်း နှစ်သက်ကြည်နူးစွာခံစားရတယ်။ အစစ်အမှန်မဟုတ်တဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ဆိုလည်းဟုတ်တဲ့ စာပေအနုပညာပိုင်နက် ရပ်ဝန်းကြီးမဟုတ်လား။ သူဟာ ရုတ်တရက်ခံစားရတာရှိတယ်။ ဆင်းရဲမွဲတေ သူတစ်ယောက်လို ခံစားရတာ ဖြစ်တယ်။ မတ်တိုင်းရဲ့ ဘုရင့်သားတော်နဲ့ သူတောင်းစားဝတ္ထုထဲက ဘုရင့် သားတော်နဲ့အတူ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိသွားတာ ရှိတယ်လေ။

သူ့ခမျာ အဲဒီမှာ လန့်ဖျပ်အံ့ဩသွားပါတယ်။ နောက်အိပ်မက်များ မက်နေသလားဆိုတာလည်း ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဖြစ်နေပါတယ်။ ခုလို ဖြစ်ပျက်သွားတာဟာ တကယ်လား။ ဒါမှမဟုတ် လိမ်ညာတာလား ဖြစ်နေပါ သေးတယ်။ အဲ...ခုလိုဖြစ်ပျက်သွားတာဟာ ဘဝတဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် စာပေအနုပညာတဲ့လား။ ဘာဖြစ်လို့လွဲဆိုတော့ စည်းခြားထားတဲ့ အဲဒီ နယ်နိမိတ်ဟာ နှစ်ဖက်မြင်ဆိုပေမဲ့ အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေခင်ဗျား . . .။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းပတ္တနာပြုဖို့ ကတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွီဒင်ကို ဆုတောင်းပတ္တနာပြုကြပါစို့။ ဆွီဒင်ဟာ ထူးဆန်းလှတဲ့ ဘုရင့် နိုင်ငံတော်ပါ။ ခုလို ကျင်းပပြုလုပ်ပေးတဲ့အခါမှာလည်း အခွင့်ထူးခံက အနည်းအကျဉ်းအတွက်ပါ။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့အလှည့်အပြောင်း ကတော့ ဘဝကနေ စာပေအနုပညာ၊ စာပေအနုပညာကနေဘဝ ဖြစ်သွား တာပဲ ဆိုပါတော့။

အလွန်တရာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ။”

၂၀၁၁ ခုနှစ် နိုဘယ်စာပေဆုရှင် တိုမတ်စ် ထရန်စထရိုမာ

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်တွင် နိုဘယ်စာပေဆုတည်ခင်းဧည့်ခံပွဲ နိုဘယ်စာဆိုရှင်
'တိုမတ်စ်ထရန်စထရိုမာ' (Tomas Transtromer) ကိုယ်စားပြုကြားသော ပိုနီကာထရန်
စထရိုမာ' (Monica Transtromer) ၏ပို့ခွန်း။

လေးမြတ်သောအဆွေတော်၊ အဆင့်မြင့်တော်ဝင်လူကြီးများ၊ သံတမန်များ၊
အမျိုးသမီးနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသားများရှင်...

ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း တိုမတ်စ်ထရန်စထရိုမာကိုယ်စား ပြောပါရစေ။ ကျွန်မ
သိချင်တာက သူ့ကို ဘယ်လိုများ နိုဘယ်ဆုရရှိဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ဘယ်လို
များ ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသလဲဆိုတာပါပဲရှင်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆွီဒင်အကယ်ဒမီ။

သင့်ရဲ့လှပတဲ့ဆုရဲ့ ရည်ညွှန်းဖော်ပြလိုက်တာရယ်၊ နောက် သင့်ရဲ့
သတ္တိရယ်၊ အဲဒါတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါရစေ။

ဘာသာပြန်တဲ့သူတွေအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါရစေ။ သူတို့
ဟာ ဆုတံဆိပ်ကလေးတွေအတွက် အတော့်ကိုပင်ပန်းစွာပဲ အလုပ်လုပ်ကြ
ရပါတယ်။

သင့်ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ သိလိုစိတ်ဟာ ထူးဆန်းရှားပါးတဲ့ပစ္စည်းကို ဖော်
ထုတ်ပြသတဲ့ တာဝန်ယူမှုဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ချစ်မေတ္တာပါ။ ဘာသာပြန်တဲ့ ကဗျာတွေ အတွက် ဒါဟာ တကယ့်အခြေခံစစ်စစ်ပါ။

တိုမတ်စ် အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်မှာ စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်တချို့နဲ့ စာစရေးခဲ့တာပါ။

အဲဒီစာရေးတာဟာ လေ့ကျင့်ခန်းတွေလိုပဲ အမြဲပိုပြီးကြိုးစားလုပ်ရပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ မှတ်စုတွေမှတ်ရ၊ ကဗျာတွေစပ်ရနဲ့ အဲဒါတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဖြတ်သန်းမှုတွေပါ။

တိုမတ်စ်က ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ “စိတ်ထဲ ထင်မြင်လာတာတွေကို ဟိုရေး သည်ရေး၊ တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ်နဲ့ လုပ်တာတွေဟာ တကယ်တော့ ကဗျာလင်္ကာရဲ့ အခြေခံကျတဲ့အနေအထားတွေ ဖြစ်ပါတယ်” တဲ့ရှင်။

တရားဝင် ဘဝရဲ့ မြည်ဟိန်းထစ်ချုန်းသံတွေရဲ့ သင်ခန်းစာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီလို ဈာန်ဝင်သွားတဲ့ မှတ်စုတွေကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းနေကြတာပါ။

ကျွန်မ စကားကို နိဂုံးချုပ်ပါပြီ။ ကျွန်မ တိုမတ်စ်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖတ်ပါမယ်။ တိုတိုလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ စပိန်လိုပါ ဖတ်ပါ့မယ်။

“၇၉ မတ်လကနေ...”

စကားလုံးတွေနဲ့ ရောက်လာကြတဲ့သူတွေအားလုံး....

မောပန်းလို့ မဆုံး

စကားလုံးတွေပါပဲ၊ ဘာသာစကားမဟုတ်ပါ

တိုမတ်စ် ထရန်စထရီမာ

တိုမတ်စ်ထရန်စထရီမာသည် ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားပြီး ယခုအခါ အသက် ၈၃ နှစ်ပြည့်ပြန်သည်။ သူသည် ကဗျာဆရာ၊ စိတ်ပညာရှင်နှင့် ဘာသာပြန်သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က နှင်းဖုံးကျွန်းဆီသွားခဲ့...
 တောရိုင်းဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ... စကားလုံးတွေမရှိဘူး...
 ဘာမှမရေးရသေးတဲ့ စာရွက်တွေ ဟိုမှာသည်မှာပြန်လို့
 နှင်းထဲက သမင်ဖိုရဲ့ စွပ်ကြောင်းခြေရာတွေက ဖြတ်ကျော်လာ
 ဘာသာစကားပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးတွေနတ္ထိ”
 ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် နိုဘယ်တပေဆုရှင် မိုယန်(တရုတ်)

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော နိုဘယ်တည်ခင်း ညွှန်ပွဲ
ပြောကြားသော ပိုယန်၏ပိန်ခွန်း။

ထူးချွန်ထင်ရှားတဲ့ ဆွီဒင်အကယ်ဒမီလူကြီးမင်းခင်ဗျား... အမျိုးသမီး
များနဲ့ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းခင်ဗျား။

ရုပ်မြင်သံကြားတွေ၊ အင်တာနက်တွေကနေပြီး ဒီကိုရောက်လာတဲ့
ဘယ်သူမဆို ဒီခန်းမထဲမှာရှိနေကြတာလို့ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်
တာပါ။ ကျွန်တော်လည်း တရုတ်ပြည် အရှေ့မြောက်က ဂေါင်မိမြို့နယ်က
နေ တက်ရောက်ခွင့်ရလာကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ခု အသက် ၉၀ အရွယ်
အဖေအိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေနဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးတွေကို သင်လည်း
တွေ့ကောင်း တွေ့လိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေး
မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်အမေပါပဲ
ဗျာ။ ဘယ်သူမှ တွေ့ရ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို ဆုရတဲ့ ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ
အားလုံးမျှဝေရောက်ရှိလာကြပေမယ့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အမေက
မရောက်လာနိုင်တော့ပါဘူးလေ။

ကျွန်တော့်အမေဟာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာမွေးပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာ ဆုံးတယ်။
အမေ့ကို ရွာအရှေ့ဘက်က နေရာမှာ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တယ်။ မနှစ်က

နိဿယထုပေပွဲအခင်းအနားမှ ထိန်ခွန်းများ

အမေ့အုတ်ဂူကို ရွှေ့ဖို့လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတူးပြီးဖော်ကြတယ်။ အခေါင်းတွေတော့ အမေ့ရုပ်အလောင်းက မြေကြီးတွေကြားထဲမှာ ရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သိသွားတာရှိတယ်။ အမေဟာ မြေကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိခင်မြေကြီးကို မြေကြီးထဲလှမ်းကြည့်ရင်း အမေ့ကို စကားပြောလို့ရသွားတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသားပါ။

မှတ်မိတာရှိတယ်၊ ပြည်သူ့စားသောက်ဆိုင်မှာ သောက်ရေသွားယူဖို့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ ယူလာတာ၊ လူက အစာရေစာပြတ်နေလို့ အားနည်းနေလို့ အဲဒီပုလင်းလွတ်ကျပြီး ကွဲသွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကောက်ရိုးပုံတွေကြားထဲမှာ တစ်နေ့လုံးပုန်းနေရတယ်။ ညနေကျမှ အမေ့ခေါ်သံ ကြားရတယ်။ အမေက ဆူမလား၊ ရိုက်မလားနဲ့ပေါ့ဗျာ ။ အမေက ရိုက်ဖို့မပြောနဲ့၊ ဆူတောင်မဆူပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး သက်ပြင်းတွေ ချနေရှာတယ်။

နောက် နာကြည်းကြေကွဲဖွယ် မှတ်မိနေတာတွေရှိပါတယ်။

ဆိုပါတော့.... ကျွန်တော်

မိုယန်

မိုယန်သည် ၂၀၂ ခုနှစ် နိဿယ စာပေဆုကို ချီးမြှင့်ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်၌ တရုတ်နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ယခုအခါ အသက် ၅၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားသူဖြစ်သည်။

သူ့ကို အနောက်တိုင်းစာပေလောကမှ သိရှိသွားစေသည့် ဝတ္ထုမှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် Red Sorghum Clan ဖြစ်သည်။ အတွင်းတွဲပါဝင်သည့် သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုဖြစ်သည်။ သူ့ကလောင်အမည် Mo Yan သည် “မပြောနဲ့” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သူ ငယ်ရွယ်စဉ်က တရုတ်ပြည်တွင်းတော်လှန်ရေးဆင်နွှဲနေချိန် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲရှိသည်ကို ပြောဆိုခြင်း မပြုရန် သူ့မိဘတို့က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ့ကို တားကြသည့် စကားလုံးဖြစ်သည်။

ကလေးဘဝမှာ အမေက အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေက ပြောပါတယ်။

“သား... မစိုးရိမ်နဲ့၊ အမေဘဝမှာ ပျော်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး။ အမေ့ကို ကမ္ဘာမြေရဲ့ နတ်ဘုရားက မခေါ်မီ သားနားမှာရှိနေပါမယ်”

ကျွန်တော် မွေးဖွားလာတာ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပါတယ်။ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ နောက် ရိုက်လား ပုတ်လား လုပ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ငိုပြီးအိမ်ပြန်တော့ အမေက ပြောပါတယ်။ “သားက ရုပ်မဆိုးပါဘူးကွယ်။ နှာခေါင်းတစ်ခု၊ မျက်လုံးတစ်စုံ၊ နောက် မင်းလက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေမှာ ဘာအမာရွတ်မှ မရှိပါဘူးသား” တဲ့။ နောက်ဆုံး အမေပြောတာက “စိတ်နှလုံးကောင်းကောင်းနဲ့ မှန်တာတွေ အမြဲလုပ်နေရင် အရုပ်ဆိုးတာတွေပျောက်ပြီး လူချောလူလှတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပါ” တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရွာကို ပုံပြောတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ရွာလယ်ဈေးထဲမှာ ပုံတွေပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ရတယ်။ ပုံပြောတဲ့အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သံပြိုင်တေးဆိုတဲ့လူလို စွဲလမ်းသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပုံတွေပြောပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျေနပ်စေခဲ့ပါတယ်။ အမေ့ကို ပြောပြတော့ အမေ ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ နောက်တော့လည်း အစ်မတွေရော၊ အဒေါ်တွေရော၊ အဘွားတွေရော နားထောင်ခဲ့ကြပါတယ်။

* * *

ထင်ရှားတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိပါတယ်။ “မြစ်ကို ပြောင်းလဲရတာထက် လူတစ်ယောက်ရဲ့သဘာဝကို ပြောင်းလဲရတာ ခက်တယ်” ဆိုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပုံတွေပြောပြတာနဲ့ ‘မိုဟန်’ ဖြစ်လာပါတယ်။ “ဟေ့...မပြောနဲ့” (Don't speak) လို့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်ကို နောက်တီးနောက်တောက် ပြောရင်း စရင်းနဲ့ မိုဟန်ဖြစ်လာတာပါပဲ။

ကျောင်းမှာ စာသင်တုန်းက တာအိုဆရာကြီး ‘လောင်ဇူး’ ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြားဖူးတယ်။ “ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ကံမကောင်းတဲ့အပေါ်မှာ

မူတည်တယ်။ ကံမကောင်းတာကလည်း ကံကောင်းတဲ့အထဲမှာ ပုန်းနေတာ”
တဲ့။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျောင်းကထွက်ရတယ်။ အငတ်
ဆေးကြိုတယ်၊ အထီးကျန်နေရတယ်။ ဖတ်စရာ ဘာစာအုပ်မှမရှိဘူးဖြစ်နေ
တဲ့သူပါ။ ဒါ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ အရင့်အရင်က ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဆွေစဉ်
မျိုးဆက်ကိစ္စတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘဝစာအုပ်ကြီးကို
ဖတ်ခဲ့ရတာ။ ရွာလယ်က ဈေးထဲသွားပြီး ပုံပြင်တွေနားထောင်ခဲ့တာဟာ
လည်း ဘဝစာအုပ်ထဲက စာမျက်နှာတစ်ရွက်ပါပဲ။

နောက် ကျွန်တော်ဟာ ရွာမှာ ၂၁ နှစ်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်မှမသွားခဲ့
ဘူး။ ဟော တောထဲက သစ်စက်ကို သွားအလုပ်လုပ်တော့ ရထားစီးရတယ်။
ရွာအပြင်ထွက်လာရပြီ။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ရပါ
တယ်။ အရှေ့မြောက်က ဂေါင်မိမြို့နယ် တပ်ထဲဝင်ရတာ၊ အဲဒီဘဝမှာ
အချစ်ရော အမုန်းရော ခံစားတွေ့ကြုံရတာတွေ ရှိတယ်။ ခုလို စာရေးဆရာ
မဖြစ်သေးဘူး။

၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်
(PLA) ရဲ့ အနုပညာအကယ်ဒမီမှာ စာပေအနုပညာဌာန ရောက်သွားတယ်။
အဲဒီမှာ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ဝတ္ထုလက်တွေ့ ရေးတော့တာပဲ။ ‘ဆောင်းနှောင်းရာသီ
ရေကြီးမှုများ’ (Autumn Floods)၊ ‘ခြောက်သွေ့နေသောမြစ်’ (Dry River)၊
‘ရောင်စုံဖြာမုန်လာဥဝါ’ (Transparent Carrot)၊ ‘ရှိဂန်နီ’ (Red Sor-
ghum) စတဲ့ဝတ္ထုတွေပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရိုးရိုးစင်းစင်းပဲ သဘောထားတယ်။ ကိုယ့်
နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုယ်ရေးတယ်။ ရွာမှာပုံပြောတဲ့ပုံစံပါ။ နောက်
ဝတ္ထုရှည်တွေရေးတယ်။ ‘ဖားများ’ (Frogs) ဝတ္ထုရှည်ဆိုရင် ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူရှိနေပြီး သူ့ကို ဗဟိုပြုပြီး ဇာတ်ဆောင်ထား ရေး
လိုက်ပါတယ်။

ခု... နိဘယ်ဆု ကြေညာလိုက်တော့ ဂျာနယ်လစ်တွေဟာ အဒေါ်အိမ်
ကို အုပ်စုလိုက်သွားကြပြီး မေးကြမြန်းကြနဲ့ပေါ့ဗျာ။
ကျွန်တော်ပြောမယ်။ ‘ဖားများ’ ဝတ္ထုရှည်ထဲမှာ အဒေါ်ဟာ စံပြဇာတ်